

Păzitorul Adevărului

O SOLIE PENTRU ULTIMELE ZILE

Săptămâna de rugăciune, 6 - 15 decembrie 2024

Păzitorul Adevărului

Volumul 65, Numărul 4

ÎN ACEST NUMĂR:

Editorial	3
O solie pentru ultimele zile	
O solie divină specială	
Pregătindu-ne activ pentru revenirea lui Hristos și nutriră cu ardoare această speranță, solia poate să fie vie în noi!	4
Fii deci plin de râvnă și pocăiește-te	
O pocăință plină de râvnă este o pocăință profundă din adâncul ființei noastre, înaintea unui Dumnezeu sfânt și neprihănit	8
Convertirea	
Convertirea este transformarea inimilor noastre prin puterea dragostei lui Dumnezeu	12
Ștergerea păcatelor	
Păcatul trebuie să fie mai mult decât iertat – e nevoie să fie îndepărtat!	16
Vremurile de înviore	
Ploaia târzie trebuie să fie turnată din abundență peste un popor sfințit	20
Venirea lui Isus Hristos	
Avem privilegiul de a ne pregăti – și de a grăbi – Binecuvântata Speranță!	24
Împărăția slavei	
Acum este ocazia noastră de a ne îndrepta atenția asupra Maiestății cerului într-o așteptare nerăbdătoare	28
Poezie	
O solie care să fie răspândită	32

RUGÂNDU-NE PENTRU PUTERE

Există atât de multă informație!
O mare parte este incorectă; o altă
parte este adevărată. Totuși, chiar în
cadrul celei care este adevărată, ce
justifică în realitate atenția noastră
cea mai hotărâtă? La ce ar trebui să
ne gândim? Creatorul nostru are o
solie distinctă pentru noi pe care s-o
cunoaștem și s-o împărtășim în aceste
ultime zile – și această Săptămână
anuală de Rugăciune ne oferă o
ocazie perfectă pentru a ne concentra
asupra acestui lucru împreună.
Domnul a fost atât de bun cu noi de-a
lungul anului care a trecut. Suntem
încă în viață, având ocazia prețioasă
de a participa la acest eveniment.

„Pietrele prețioase ale adevărului
se află dedesubtul stratului
superficial și fiecare oră de cercetare
va fi răsplătită deplin. Depozitați
în minte principiile Evangheliei lui
Hristos; căutați cu un efort silitor
bogățiile ascunse ale cuvântului lui
Dumnezeu. Tot cerul privește să
vadă ce va face omul cu preceptele și
făgăduințele lui Iehova.” (The Review
and Herald, 3 decembrie 1889.)

„Sunt multe adevăruri prețioase
care sunt conținute în Cuvântul lui
Dumnezeu, dar există „adevărul
prezent” de care are nevoie turma
acum.” (Experiențe și viziuni, pg. 63.)

Pe măsură ce trecem prin studiul
acestei teme, O solie pentru ultimele
zile, cu scopul de a înțelege și a trăi
cu adevărat această solie, credința
noastră va fi răsplătită din belșug.
Să împărtășim binecuvântarea mare
a acestor studii și cu alții care poate
sunt izolați sau obligați să stea acasă
și să ne amintim următoarele date:

Rugăciune cu post: Sabat, 14 decembrie
Daruri pentru misiuni: Duminică, 15 decembrie

Fie ca Domnul să răspundă cu
îndurare la dorința sinceră a tuturor
celor care caută cu seriozitate să
trăiască solia aceasta și să primească
Duhul Sfânt prin puterea polii târzii
din timpul acestei Săptămâni de
Rugăciune!

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27 505200, Făgăraș - Jud. Brașov

Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111

E-mail: info@farulsperantei.ro

www.farulsperantei.ro

Editor L. Tudoroiu

Asistent editor B. Monroe

Layout și design D. Lee

Imagini Adobe Stocks

ISSN: 1584-269x

**„Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este
aceea de bărbați – bărbați care să nu se lase
cumpărați sau vânduți.” (Educația, p. 57)**

Revista „Păzitorul Adevărului” este o publicație
trimestrială editată de Asociația Religioasă a Adventiștilor
de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, care prezintă
articole pe teme de doctrină biblică,
cu scopul de a îmbogăți viața spirituală a acelor
care caută să cunoască mai mult despre Dumnezeu.

E-mail: info@azsmr.ro

www.azsmr.ro

O SOLIE PENTRU ULTIMELE ZILE

Imaginați-vă această scenă: Duhul Sfânt a fost revărsat peste biserica timpurie cu puterea abundentă a ploii timpurii. Petru și Ioan sunt la poarta templului, unde, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, Petru a poruncit unui om olog din naștere să se ridice și să umble. El îl ia de mână și omul începe să umble, sărind și laudând pe Dumnezeu.

Acest eveniment miraculos, desigur, produce agitație în popor, pentru că ei știu că acesta era cel care ședea jos și cerea de milă. Acum, Petru dă toată slava Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov – și le explică despre Cel Sfânt, Prințul vieții. El descoperă cum prin numele lui Isus, ologul a fost făcut puternic prin credința în El. Petru proclamă apoi cu îndrăzneală realitatea că ei L-au negat pe Domnul înaintea autorităților romane și au preferat un criminal (Baraba) în locul Celui Uns de Dumnezeu. El precizează apoi că ei și-au atras această vină prin ignoranță, dar apoi descoperă că suferința lui Hristos a fost o împlinire a profeției.

Ce ar trebui dar să facă ei cu privire la aceasta acum? Cuvintele răsună:

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de învioreare și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor – despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.” (Fapte 3:19-21).

DE CE ESTE ACEASTA O SOLIE PENTRU ULTIMELE ZILE?

În context, această declarație a fost făcută în mod clar imediat după înălțarea lui Hristos. Totuși, există o succesiune a evenimentelor pentru creștini de la acel moment încôace:

1. Pocăiți-vă – acum
2. Converteți-vă – acum
3. Astfel încât păcatele voastre (mai degrabă decât numele voastre) să fie șterse.
4. Când? În timpul judecății de cercetare dinaintea revenirii lui Hristos, când vremurile de învioreare – Duhul Sfânt prin puterea ploii târzii – vor fi revărsate fără măsură.
5. Atunci Cerul va trimite pe Isus Hristos. De ce nu mai devreme? Isus va rămâne în curțile cerești până când orice principiu al legii Sale morale va fi restaurant în inimile umane – în oricine se va preda voinței Sale, acceptându-L pe El cu toată inima, în întregime.

„La schimbarea la față, Isus a fost slăvit de Tatăl Său. Îl auzim zicând: „Acum Fiul omului este slăvit și Dumnezeu este slăvit prin El.” Astfel înainte de trădarea și răstignirea Sa, El a fost întărit pentru ultimele Sale suferințe îngrozitoare. Pe măsură ce membrii trupului lui Hristos se apropie de perioada ultimului lor conflict, „timpul strămtorării lui Iacov”, ei vor crește în Hristos și se vor împărtăși în mare măsură din spiritul Lui. Pe măsură ce cea de-a treia solie crește într-o mare strigare și o mare putere și slavă însoțesc încheierea lucrării, poporul credincios al lui Dumnezeu va lua parte la acea slavă. Este ploaia târzie care îi reînviorează și îi întărește să treacă prin timpul de strămtorare. Fețele lor vor străluci de slava acelei lumini care îl însoțește pe cel de al treilea înger.”¹

Este timpul ca Isus să vină? Da, într-adevăr! Cum putem fi gata? Pașii din Fapte 3:19-21 sunt clari. Să ne preocupăm în mod profund de această solie pentru ultimele zile din timpul acestei Săptămâni de Rugăciune și să o aplicăm în mod sârguincios în inimile noastre!

Referințe:

¹ *Mărturiile pentru Comunitate, vol. 1, pg. 353*

O SOLIE DIVINĂ SPECIALĂ

COMPILAȚIE DIN SCRIERILE LUI ELLEN G. WHITE

PREGĂTIREA PENTRU REVENIREA LUI HRIS- TOS

Dragi frați și surori,

Credeți din toată inima că Hristos vine în curând și acum avem ultima solie de har care trebuie să fie dată vreodată unei lumi vinovate? Este exemplul nostru ceea ce ar trebui să fie? Arătăm noi, prin viețile și conversația noastră sfântă, că noi așteptăm arătarea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, care va schimba aceste trupuri întinate și le va modela asemenea trupului Său slăvit? Mă tem că nu credem și nu realizăm aceste lucruri așa cu ar trebui. Acei care cred adevărurile importante pe care le mărturisim, ar trebui să acționeze conform credinței lor. Există prea multă căutare după amuzament și lucruri care distrag atenția în această lume; mintea este lăsată să alerge prea mult către subiectul îmbrăcăminte și limba se angajează prea adesea în conversații ușurative și lipsite de importanță, care transmit o min-

ciună despre mărturisirea noastră, deoarece conversația noastră nu este în ceruri, de unde așteptăm pe Mântuitorul.

Îngeri ne veghează și ne păzesc; adesea îi întristăm pe acești îngeri îngăduindu-ne conversații ușurative, glume și farse și de asemenea afundându-ne într-o stare nepăsătoare și prostească. Deși putem face din când în când câte un efort pentru biruință și să o obținem, totuși dacă nu o păstrăm, ci ne afundăm în aceeași stare de nepăsare și indiferență, neputincioși să rezistăm ispitelor și să ne împotrivim vrăjmașului, nu vom rezista încercării credinței noastre care este mai de preț decât aurul. Noi nu suferim de dragul lui Hristos și nu-L slăvim în încercare.

Există o lipsă a tăriei morale creștine și a slujirii lui Dumnezeu din principiu. Ar trebui să nu căutăm să ne facem pe plac și să ne satisfacem eul, ci să-L onorăm și să-L slăvim pe Dumnezeu și în tot ce facem și spunem să avem în vedere numai slava Sa. Dacă am lăsa ca inimile noastre să fie impresionate de următoarele cuvinte importante și dacă le-am purta

mereu în minte, n-am mai cădea așa de ușor în ispită și cuvintele noastre ar fi mai puține și bine alese: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” „În ziua judecății, oamenii vor da socoteală pentru orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit.” „Tu ești Dumnezeu care mă vezi.”

Nu putem să ne gândim la aceste cuvinte importante și să ne revină în minte suferințele lui Isus pentru ca noi bieți păcătoși să putem primi iertare și să fim răscumpărați pentru Dumnezeu prin sângele Său prețios, fără să simțim o constrângere sfântă asupra noastră și o dorință serioasă de a suferi pentru Cel care a suferit și a îndurat atât de mult pentru noi. Dacă insistăm asupra acestor lucruri, dragul nostru eu, cu onoarea sa, va fi umilit și locul lui va fi ocupat de o simplitate ca a unui copil, care va suporta muștrarea din partea celorlalți și nu va fi ușor de provocat. Un spirit îndărătnic nu va mai pătrunde atunci ca să ne conducă sufletul.¹

seamnă să suferi de dragul lui Hristos. Inimile lor nu sunt supuse prin har și ei nu sunt morți față de eu, după cum se observă adesea în diferite moduri. În același timp ei vorbesc despre faptul că au încercări. Dar principala cauză a încercărilor lor este o inimă nesupusă, care face eul atât de sensibil că este adesea atins. Dacă aceștia ar putea realiza ce înseamnă să fii un umil urmaș al lui Hristos, un creștin adevărat, ei ar începe să lucreze cu un zel serios și ar începe aceasta într-un mod corect. Ei ar muri mai întâi față de eu, apoi s-ar afla imediat în rugăciune și și-ar verifica fiecare înclinație a inimii. Renunțați la încrederea de sine și la autosuficiența voastră, fraților, și urmați Modelul umil. Întotdeauna să-L păstrați pe Isus în mintea voastră pentru că EL este exemplul vostru și voi trebuie să călcați pe urmele Lui. Priviți la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre, care pentru bucuria care-I era pusă înainte a suferit crucea, a disprețuit rușinea. El a suferit repulsia păcătoșilor față de El. Pentru păcatele noastre, El a fost odată mielul umil, înjunghiat, rănit, lovit, bătut și îndurerat.²

trebuie să fie înălțat trăindu-l. Religia biblică adevărată trebuie să dospească în viață, să rafineze și să înobileze caracterul, făcându-l din ce în ce mai mult asemănător cu modelul divin. Atunci va răsună câminul de rugăciuni, cu recunoștințe și laude lui Dumnezeu. Îngerii vor sluji în câmin și-l vor însoți pe închinător în casa de rugăciune.

Fie ca bisericile care pretind a crede adevărul, care sunt susținătoare ale legii lui Dumnezeu, să țină legea și să se depărteze de orice neleguire. Fie ca membrii individuali ai bisericii să se împotrivescă ispitei de a practica răul și de a-și îngădui păcatul. Fie ca biserica să înceapă lucrarea de sfințire înaintea lui Dumnezeu prin pocăință, umilință, cercetare profundă a inimii, pentru că ne aflăm în ziua antitipică a ispășirii – ceasul solemn plin de consecințe veșnice.

Fie ca acei care învață adevărul să-l prezinte așa cum este el în Isus. Sub influența care supune, sfințitoare și rafinatoare a adevărului lui Dumnezeu, ei sunt asemenea unor vase curate. Fie ca ei să fie dospiti cu religia Bibliei și ce influență va porni mai departe de la ei către lume! Fie ca membrii individuali ai bisericii să fie curați, statornici, neschimbători, întotdeauna abundând în dragostea lui Isus și atunci vor fi o lumină în lume. Fie ca oamenii care stau ca străjeri și ca păstori ai turmei să proclame adevărul solemn, să dea sunete de avertizare tuturor popoarelor, neamurilor și limbilor. Fie ca ei să fie reprezentanți vii ai adevărului pe care îl susțin și să onoreze legea lui Dumnezeu prin supunere strictă și sfântă față de cerințele ei, umblând înaintea Domnului în curăție, în sfințenie și o putere va însoți proclamarea adevărului care va reflecta lumină peste tot.

CULTIVÂND OCAZIA NOASTRĂ

Când realizez cât de mult s-a făcut pentru noi ca să fim făcuți drepti, sunt îndemnată să exclam: Oh, ce iubire, ce iubire minunată, are Fiul lui Dumnezeu pentru noi, păcătoși sărmani! Am putea să fim noi nebuni și nepăsători când tot ce ar putea fi făcut pentru mântuirea noastră este făcut? Tot cerul este interesat de noi. Ar trebui să fim plini de viață și veghetori în a-I aduce slavă și a-L glorifica și adora pe Cel Preaînalt și Măreț. Din inimile noastre ar trebui să curgă dragoste și recunoștință pentru Cel care a fost atât de plin de dragoste și compasiune pentru noi. Cu viețile noastre ar trebui să-L onorăm și prin conversațiile noastre pure și sfinte să arătăm că suntem născuți de sus, că lumea aceasta nu este casa noastră, ci noi suntem peregrini și străini aici, călătorind spre o țară mai bună.

Mulți care mărturisesc numele lui Hristos și pretind că așteaptă grabnica Sa venire, nu știu ce în-

TRĂIND SUB PRIVILEGIILE NOASTRE

Noi suntem departe de a fi poporul pe care Dumnezeu și l-a dorit ca să fim, deoarece nu ne înălțăm sufletul și nu ne perfecționăm caracterul în armonie cu minunata descoperire a adevărului lui Dumnezeu și scopurile Sale. „Neprihănirea înalță pe un popor, dar păcatul este rușinea oricărui popor” (Proverbe 14:34). Păcatul este un distrugător. Oriunde este cultivat – în inima individuală, în câmin, în biserică – acolo este dezordine, luptă, dezacord, vrăjmașie, invidie, gelozie, deoarece vrăjmașul omului și al lui Dumnezeu are puterea care controlează mintea. Dar lăsați ca adevărul să fie iubit și adus în viață și de asemenea susținut și bărbatul și femeia vor urî păcatul și vor fi niște reprezentanți vii pentru Isus Hristos în lume.

Poporul care pretinde a crede adevărul nu va fi condamnat deoarece nu a avut lumina, ci pentru că au avut o mare lumină și nu au adus inimile lor pentru a fi testate de marele standard moral de neprihănire al lui Dumnezeu. Poporul care pretinde a crede adevărul

ÎNTRISTÂNDU-L PE DUHUL LUI DUMNEZEU

Dumnezeu nu a părăsit nicio dată un popor sau indivizi până când ei nu L-au părăsit. Opoziția din afară nu va face să se micșoreze credința poporului lui Dumnezeu, care păzesc poruncile Sale. Neglijarea de a aduce sfințenia și adevărul în practică va întrista pe Duhul lui Dumnezeu și îi va slăbi pentru că Dumnezeu nu este în mijlocul lor

pentru a-i binecuvânta. Corupția interioară va aduce denunțarea lui Dumnezeu asupra acestui popor așa cum a făcut-o asupra Ierusalimului. Oh, fie ca vocile implorând, fie ca rugăciunile serioase să se audă, așa încât cei care predică altora să nu fie ei înșiși lepădați. Frații mei, nu știm ce este înaintea noastră și singura noastră siguranță este în a urma Lumina lumii. Dumnezeu va lucra cu noi și pentru noi dacă păcatele care au adus mânia Sa asupra lumii vechi, asupra Sodomei și Gomorei și asupra vechiului Ierusalim, nu vor deveni și nelegiuirile noastre.

Cea mai mică încălcare a legii lui Dumnezeu aduce vinovăție asupra călătorului de lege și fără o pocăință serioasă și părăsire a păcatului el va deveni cu siguranță apostat.... Fie ca noi ca popor, pe cât posibil, să curățim tabăra de întinare morală și păcate grave. Când păcatul își face loc în poporul care pretinde a fi înălțat în standardul moral al neprihănirii, cum ne putem aștepta ca Dumnezeu să își întoarcă puterea Sa în favoarea noastră și să ne salveze ca popor care a înfăptuit neprihănirea?... Dacă nu ne păstrăm în credință ca popor și susținem doar cu stiloul și cu vocea poruncile lui Dumnezeu, în loc să le și păstrăm pe fiecare, fără să încălcăm un singur precept cu bună știință, atunci slăbiciunea și ruina vor veni asupra noastră. Este o lucrare la care trebuie să participăm în fiecare din bisericile noastre. Fiecare om trebuie să fie un creștin.

ÎNLĂTURÂND PĂCATUL

Să punem păcatul mândriei deoparte, să biruim toate excesele în îmbrăcăminte și să practicăm pocăința înaintea lui Dumnezeu pentru jefuirea îndrăzneată față de El, care a reținut banii care trebuia să curgă în vistierie pentru a susține lucrarea lui Dumnezeu în câmpurile misiunare. Fie ca lucrarea de reformă, de convertire adevărată să fie pusă înainte și poporul să fie îndemnat la ea. Fie ca acțiunile noastre, comportamentul nostru, să corespundă cu lucrarea pentru acest timp, ca noi să putem spune, „Călcați pe urmele mele, așa cum și eu calc pe urmele lui Hristos.” Să ne umilim sufletele înaintea lui Dumnezeu prin umilin-

ță, post și rugăciune, pocăindu-ne de păcat și punându-l deoparte.

Vocea adevăratului străjer trebuie să fie acum auzită pe tot parcursul: „Vine dimineața și este tot noapte” (Isaia 21:12). Trâmbița trebuie să dea un sunet distinct pentru că ne aflăm în marea zi a pregătirii Domnului ...

Există multe doctrine actuale în lumea noastră. Există multe curente religioase care se numără cu miile și zecile de mii, dar există doar una singură care poartă inscripția și sigiliul lui Dumnezeu. Este o religie a omului și o religie a lui Dumnezeu. Trebuie să avem sufletele fixate pe Stânca veșnică. Tot ceea ce aparține lumii lui Dumnezeu, atât oameni, cât și doctrine și natura însăși, împlinesc sigurul cuvânt al profeției lui Dumnezeu și îndeplinesc lucrarea Sa mare și finală în istoria acestei lumi.

Noi trebuie să fim gata și să așteptăm comenzile lui Dumnezeu. Națiunile vor fi agitate chiar în interiorul lor. Susținerea va fi retrasă de la cei care proclamă singurul standard de neprihănire al lui Dumnezeu, singurul test sigur al caracterului. Și toți cei care nu se vor pleca în fața decretelor consiliilor naționale și nu vor asculta legile naționale pentru a înălța sabatul instituit de omul păcatului, pentru a disprețui ziua sfântă a lui Dumnezeu, vor simți, nu doar puterea opresivă a papalității, ci și a lumii protestante, chipul fiarei.

Satan va lucra prin semnele sale pentru a înșela; el își va înălța puterea ca fiind supremă. Biserica poate părea aproape să cadă, dar nu cade. Ea rămâne, în timp ce păcătoșii din Sion vor fi cernuți – pleava separată de grâul prețios. Aceasta este o încercare teribilă, dar trebuie totuși să aibă loc. Nimeni în afară de cei care au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor nu va fi găsit fără pată sau mânjitură de păcat, fără viclenie în gurile lor. Trebuie să fim dezbrăcați de neprihănirea proprie și să ne îmbrăcăm cu neprihănirea lui Hristos.³

Mi s-a arătat că dacă poporul lui Dumnezeu nu face eforturi de partea sa, ci așteaptă pentru ca revivirea să vină asupra lor și să le înlătore greșelile și să le corecteze erorile, dacă ei se bazează pe acel moment pentru a-i curăți de întinarea cârnii și duhului și a-i face

potrivii să se implice în strigătul puternic al îngerului al treilea, ei vor fi găsiți lipsă. Înviorarea sau puterea lui Dumnezeu vin doar asupra celor care s-au pregătit pentru aceasta, făcând lucrarea pe care Dumnezeu îi îndeamnă, pe nume, curățindu-se de orice întinare a cârnii și a duhului, desăvârșind sfințirea în temere de Dumnezeu.⁴

Rămășița care își sfințește sufletele prin ascultare de adevăr strânge putere din procesul de probă, prezentând frumusețea sfințeniei în mijlocul apostaziei care ne înconjoară. Pe toți aceștia, spune El, „i-am săpat pe palmele Mele” (Isaia 49:16).

ÎMBRĂCÂNDU-NE ÎN NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS

Rămășița care își sfințește sufletele prin ascultare de adevăr strânge putere din procesul de probă, prezentând frumusețea sfințeniei în mijlocul apostaziei care ne înconjoară. Pe toți aceștia, spune El, „i-am săpat pe palmele Mele” (Isaia 49:16). Ei sunt ținuuți într-o amintire veșnică, nepieritoare. Vrem credință acum, credință vie. Vrem să avem o mărturie vie care să pătrundă în inima păcătoșului. Există prea multă predicare și prea puțină slujire. Vrem ungera sfântă. Avem nevoie de spiritul și ardoarea adevărului. Mulți dintre pastori sunt pe jumătate paralizați de propriile defecte de caracter. Ei au nevoie de puterea convertitoare a lui Dumnezeu.

Ceea ce Dumnezeu a cerut de la Adam înainte de căderea sa a fost ascultarea perfectă de legea Sa. Dumnezeu cere acum ceea ce i-a cerut și lui Adam, ascultare perfectă, neprihănire fără pată, fără defect în ochii Săi. Dumnezeu să ne ajute să îndeplinim față de El toate cerințele legii Sale. Nu putem face aceasta fără acea credință care aduce neprihănirea lui Hristos în practica de zi cu zi.

Dragi frați, Domnul vine. Înălțați-vă gândurile și capetele și bucurați-vă. Oh, dacă ne-am gândi că acei care aud veștile pline de bucurie, care pretind că-L iubesc pe Isus, ar fi umpluți de bucurie de nedescris și plini de slavă. Aceasta este vestea bună, plină de bucurie care ar trebui să entuziasmeze orice suflet, care ar trebui repetată în căminele noastre și spusă celor pe

care-i întâlnim pe stradă. Ce altă veste mai plină de bucurie ar putea fi transmisă? Cicăleala și disputa cu credincioși și necredincioși nu este lucrarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o s-o facem.

Dacă Hristos este Răscumpărătorul meu, jertfa mea, ispășirea mea, atunci nu voi pieri niciodată. Crezând în El, am viață pentru totdeauna. Oh, fie ca toți cei care cred adevărul să creadă în Isus ca Răscumpărătorul lor personal. Nu mă refer la acea credință ieftină nesuținută de fapte, ci la acea credință serioasă, vie, constantă, care dăinuie și care mănâncă trupul și bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Nu vreau doar să fiu iertat de călcarea legii sfinte a lui Dumnezeu, ci vreau să fiu înălțat până la lumina soarelui feței lui Dumnezeu. Nu doar să fiu acceptat în cer, ci să am o intrare îmbelșugată.

MÂNTUIREA – O UNIRE CU HRISTOS

Suntem noi atât de insensibili ca popor deosebit, ca neam sfânt, la dragostea de nespus pe care Dumnezeu a manifestat-o față de noi? Mântuirea nu înseamnă să fii botezat, nu înseamnă să avem numele trecute în registrele bisericii, nici să predicăm adevărul. Ci este o unire vie cu Isus Hristos, pentru a fi reînnoită în inimă, făcând faptele lui Hristos prin credință și lucrarea dragostei, cu răbdare, umilință și speranță. Fiecare suflet unit cu Hristos va fi un misionar viu peste tot în jurul său. El va lucra pentru

cei care se află aproape și care se află departe. Nu va avea sentimente împărțite, nici interes pentru a construi doar una din ramurile lucrării asupra căreia el conduce și să lase astfel ca zelul său să se epuizeze.

Toți vor lucra cu interesul de a face fiecare ramură puternică. Nu va mai exista dragoste de sine, nici interes egoist. Cauza este una singură, adevărul un mare întreg.

În adevăr să ne punem întrebarea dintr-o inimă serioasă, îngrijorată: „Este cultivată invidia, i se permite geloziei să găsească un loc în inima mea?” Dacă da, Hristos nu este acolo. „Iubesc eu legea lui Dumnezeu, este dragostea lui Isus Hristos în inima mea?” Dacă ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos atunci suntem gata pentru binecuvântatul cer de pace și odihnă. Nu există nicio luptă acolo de a fi primul, de a avea supremație; toți își vor iubi aproapele ca pe ei înșiși. Oh, fie ca Dumnezeu să ne deschidă înțelegerea și să vorbească inimilor bisericii noastre trezind membrii individuali...

Acei care stau liniștiți în Sion trebuie să fie treziți. Mare este responsabilitatea celor care poartă adevărul și totuși nu simt nicio greutate sau povară pentru suflete. Oh, fie ca bărbații și femeile care mărturisesc adevărul să se trezească, să ia jugul lui Hristos, și să ridice poverile Lui. Se caută acei care nu vor avea doar un simplu interes nominal, ci un interes ca al lui Hristos, neegoist – o ardoare intensă care nu se va clătina sub dificultăți și nu

se va răci din cauza nelegiuirii care abundă...

Stăm chiar la hotarele lumii veșnice. Creștinii de vreme bună nu vor fi doriți în această lucrare. Nu este nevoie de religia sentimentală și savuroasă în acest timp. Trebuie să fie intensitate adusă în credința noastră și în proclamarea adevărului. Vă spun, o nouă viață acționează de la agenții satanici pentru a lucra cu o putere pe care nu am realizat-o până acum. Și nu ar trebui ca o nouă putere de sus să ia în stăpânire poporul lui Dumnezeu? Adevărul, în influența lui sfințitoare, trebuie să îndemne poporul. Trebuie să fie cereri serioase adresate lui Dumnezeu, rugăciuni în agonie către El, ca speranțele noastre ca popor să nu fie bazate pe presupuneri, ci pe realitățile veșnice. Trebuie să știm pentru noi, prin dovada Cuvântului lui Dumnezeu, dacă suntem în credință, mergând către cer sau nu. Standardul moral al caracterului este legea lui Dumnezeu. Îndeplinim noi cerințele ei? Aduc cei din poporul Domnului posesiunile lor, timpul lor, talentele lor și toată influența lor în lucrarea pentru acest timp? Să ne trezim. „Deci dacă ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucrurile de sus, unde și Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3:1).⁵

Referințe:

¹ Experiențe și viziuni, pg. 111, 112.

² Ibid., pg. 113, 114.

³ Solii alese, c. 2, pg. 377-380.

⁴ Mărturii pentru comunitate, vol. 1, pg. 619.

⁵ Solii alese, c. 2, pg. 380-382.

**„RĂMĂȘIȚA CARE ÎȘI SFINȚEȘTE SUFLETELE
PRIN ASCULTAREA DE ADEVĂR STRÂNGE PUTERE
DIN PROCESUL DE PROBĂ,
PREZENTÂND FRUMUSEȚEA SFINȚENIEI
ÎN MIJLOCUL APOSTAZIEI CARE NE ÎNCONJOARĂ.
PE TOȚI ACEȘTIA, SPUNE EL,
„I-AM SĂPAT PE PALMELE MELE” (ISAIA 49:16).”**

„FII DECI PLIN DE RÂVNĂ ȘI POCĂIEȘTE-TE”

DE DANIEL LEE – SUA

NATURA POCĂINȚEI VERITABILE

Prima întrebare care trebuie rezolvată este: ce este o pocăință veritabilă? A doua: de ce ar putea să se pocăiască un popor care deja ține poruncile lui Dumnezeu, inclusiv Sabatul și trăiește o viață ireproșabilă în tot ceea ce privește un comportament moral?

Credința în Dumnezeu și roadele sale de pocăință de păcat sunt rezultatul natural și automat al comuniunii cu Dumnezeu. Descoperirea bunătății și neprihănirii lui Dumnezeu, obținută doar printr-o legătură activă cu El este ceea ce conduce oamenii la pocăință (Romani 2:4). În afara acestei legături, nu există pocăință veritabilă.

Cu cât conversează mai mult cu Dumnezeu, cu atât sufletul devine mai obișnuit cu El, cu atât mai puternică devine convingerea de păcat și mai profundă și mai intensă pocăința.

„Cu cât venim mai aproape de

Isus și discernem mai clar sfințenia caracterului Său, cu atât vom vedea mai clar păcătoșenia nespuse de mare a păcatului și vom simți mai puțin nevoia de ne a înălța pe noi înșine. Va exista o continuă căutare a sufletului după Dumnezeu, o continuă, serioasă, dureroasă mărturisire a păcatului și umilire a inimii înaintea Lui. La fiecare pas de înaintare în experiența noastră creștină, pocăința noastră va fi mai profundă.”¹

Despre Enoh se spune că „pe măsură ce legătura cu Dumnezeu era mai apropiată, pe atât de profund era sentimentul propriei sale slăbiciuni și nedesăvârșiri.”²

Pocăința nu poate fi fabricată artificial. Ea nu poate fi născocită în mod mecanic; nu poate fi generată ca alte artificii ale emoțiilor umane. Ea este pur și simplu Duhul Sfânt care atinge corzile inimii omenești, înmuindu-le și supunân-

du-le sub puternica sa forță convingătoare. Apoi are loc pocăința. Întristarea pentru păcat și pocăința sunt răspunsul natural și automat al agentului uman la lucrarea Duhului Sfânt de a impresiona în mod constant mintea cu frumusețea caracterului lui Dumnezeu în Hristos Isus. Când credinciosul privește în mod constant la Isus și își deschide inima față de El ca față de un prieten în părtășie sfântă, toată îndreptățirea de sine și bunătatea închipuită sunt dezbrăcate și goliciunea sufletului este dezvăluită. Atunci sufletul său se pleacă în mod natural cu părere de rău, umilit și pocăit.

„O rază a slavei lui Dumnezeu, o sclipire a purității lui Hristos, pătrunzând în suflet, face distinctă în mod dureros, fiecare pată de întinare și dezvăluie diformitatea și defectele caracterului uman. Ea face vizibile dorințele nesfințite,

neloialitatea inimii și necurăția buzelor. Faptele de nelloialitate ale păcătosului care fac lipsită de valoare legea lui Dumnezeu sunt expuse privirii sale și spiritul său este rănit și lovit sub influența ceretătoare a Duhului lui Dumnezeu. El se detestă pe sine pe măsură ce vede caracterul curat, fără pată al lui Hristos.”³

POCĂINȚA LUI ISAIA – UN MODEL PENTRU BISERICA LUI DUMNEZEU DE LA VREMEA SFÂRȘITULUI

Când profetul Isaia a privit slava lui Dumnezeu din templu, el era lovit și copleșit de un sentiment al slăbiciunii și nedesăvârșirii de caracter. Strigătul disperat al profetului a fost: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5). Înainte de a avea întâlnirea aceasta personală cu Dumnezeu în sanctuar, care i-a schimbat viața, el a fost mișcat să mustre păcatele altora. Cu următoarele cuvinte aspre, el arăta păcatele altora: „Vai de cel rău! Lui îi va merge rău, căci va culege rodul faptelor lui.” (Isaia 3:11). „Vai de cei ce numesc răul bine și binele, rău, care spun că întunericul este lumină și lumina, întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune! Vai de cei ce se socotesc înțelepți și se cred pricepuți! Vai de cei tari când este vorba de băut vin și viteji când este vorba de amestecat băuturi tari” (Isaia 5:20-22).

În timp ce profetul era mișcat, în zelul său pentru Dumnezeu, să condamne răspândirea nelegiuirii în jurul său, el nu era neapărat convins de propria sa păcătoșenie la acel stadiu din umblarea sa spirituală. Abia când a avut loc acea întâlnire decisivă cu Dumnezeu în templu, profetul a înțeles ceva din propria păcătoșenie a vieții într-un puternic contrast cu slava lui Dumnezeu, care i-a impresionat într-un mod atât de viu mintea și inima. Ca rezultat al acelei întâlniri de neuitat, „Vai de voi” s-a transformat în „Vai de mine...”

„Isaia a denunțat păcatul altora; dar acum el se vede expus la aceeași condamnare pe care a rostit-o asupra lor. El era mulțumit cu o ceremonie rece, lipsită de viață în închinarea sa față de Dumnezeu.

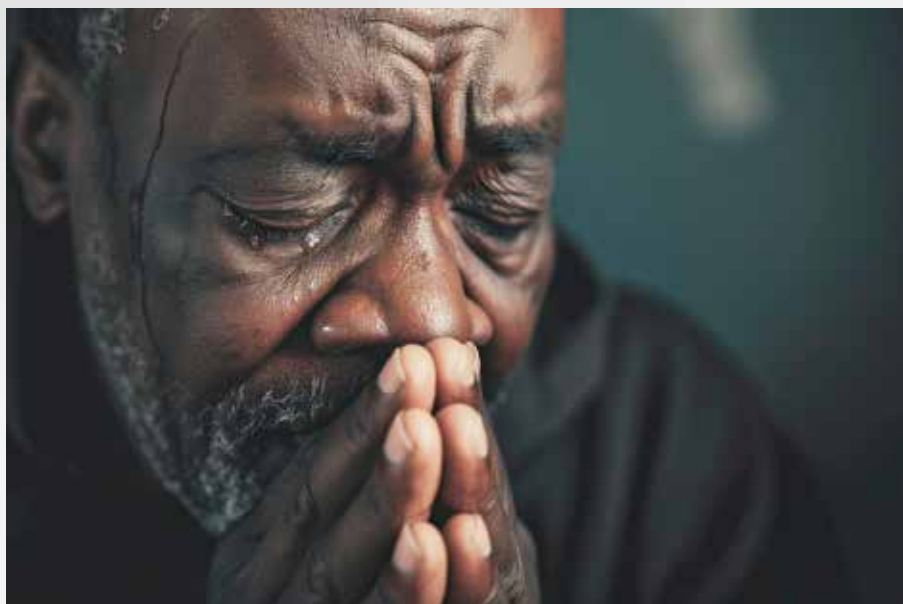
El nu a cunoscut aceasta până când i-a fost dată viziunea de către Domnul. Cât de mici îi apăreau acum înțelepciunea și talentele sale pe măsură ce privea la sfințenia și maiestatea sanctuarului. Cât de nevrednic era! Cât de nepotrivit pentru serviciul sacru! Vederea lui despre sine putea fi exprimată prin limbajul apostolului Pavel, „Oh, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”⁴

Biserica rămășiță a lui Dumnezeu de astăzi, în timp ce este obiectul grijii supreme a lui Dumnezeu, este tot atât de oarbă cu privire la starea ei spirituală adevărată, după cum era profetul Isaia, înainte de întâlnirea sa personală cu Dumnezeu în templu. Starea sa înălțată ca depozitar al adevărilor sacre și comportarea ei ireproșabilă, au produs în ea, din nefericire, efectul nedorit al gândirii că se află într-o poziție spirituală mai bună decât este în realitate. Estimarea ei cu privire la condiția spirituală proprie diferă în mod larg de ceea ce spune Martorul credincios și adevărat, care zice: „Tu nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol” (Apocalipsa 3:17). Atâta timp cât poporul lui Dumnezeu se complăce în această atitudine victorioasă, de auto-mulțumire, înșelat de mărimea bunătății sale presupuse, Duhul Sfânt nu îi poate muștra

păcatul. Nu poate exista pocăință sfâșietoare și mărturisire a păcatului veritabile și nici comuniune cu Dumnezeu până când această stare fatală a minții nu este pusă deoparte în mod hotărât și abandonată.

Cărturarii și fariseii din timpul lui Isus se laudau cu îndreptățirea de sine făurită de ei înșiși. Chemarea lui Ioan Botezătorul „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2) nu a făcut nicio impresie asupra lor. Chemarea la pocăință era pentru ei neagreabilă. Orbiți de sentimentele înălțate ale superiorității spirituale prin virtutea înrudirii lor cu Avraam și prin multitudinea reformelor orientate pe fapte, formalismul lor rigid, ei n-au simțit nicio nevoie de Mântuitor, nicio nevoie să se umilească și să-și mărturisească păcatele și cu siguranță nicio nevoie de pocăință. Isus a descris acești profesori de religie auto-înșelați din timpul Său ca „...morminte văruiate care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție” (Matei 23:27). Aceștia au confundat conformarea externă la reguli și regulamente cu neprihănirea care izvorăște natural din inimă. Ei nu știau nimic despre blândețea și umilința inimii care se obține doar în școala lui Hristos, învățate doar prin comuniune constantă cu El.

Chemarea care se găsește în școala către biserica din Laodicea: „Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te” (Apocalipsa 3:19), chiar dacă nepopulară, este totuși de luat în mod foarte serios de către fiecare mem-

bru al bisericii de astăzi. Noi trăim în perioada Laodicea. Această chemare la pocăință este deci datorită prezentă. Greșeala de a lua în seamă această chemare ne va duce în mod categoric să fim vărsați din gura lui Hristos, un act de respingere pe față. Umilirea de sine, renunțarea la sine și supunerea eului așa cum au fost experimentate de profetul Isaia în templu, în timp ce privea slava lui Dumnezeu, vor fi văzute în viețile celor care au luat în seamă chemarea la pocăință.

„Viziunea dată lui Isaia reprezintă starea poporului lui Dumnezeu din ultimele zile. Ei sunt privilegiați să vadă prin credință lucrarea care progresa în sanctuarul din cer. „Și templul lui Dumnezeu care este în cer a fost deschis.” Când ei privesc prin credință în Sfânta Sfințelor și văd lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc, ei realizează că sunt un popor cu buze necurate, - un popor ale cărui buze au rostit adesea cuvinte orgolioase și ale cărui talente nu au fost sfințite și angajate pentru slava lui Dumnezeu. Pe bună dreptate pot ei să dispere pe măsură ce compară propria lor slăbiciune și nevrednicie cu sfințenia și frumusețea caracterului slăvit al lui Hristos. Dar dacă ei, asemenea lui Isaia, vor primi impresia pe care Domnul a desemnat-o să fie lăsată asupra inimii, dacă ei își vor umili sufletele înaintea lui Dumnezeu, există speranță pentru ei. Curcubeul făgăduinței este deasupra tronului și lucrarea făcută pentru Isaia va fi realizată și în ei. Dumnezeu va răspunde cererilor care vin dintr-o inimă pocăită.”⁵

ZIUA ISPĂȘIRII – POCĂINȚA EXEMPLIFICATĂ

Viziunea lui Isaia despre Dumnezeu în templu este tipul de experiență al poporului lui Dumnezeu din ultimele zile. Prin credință, ei vor avea privilegiul de a-L urma pe Isus în Sfânta Sfințelor. Pe măsură ce comunică cu El și contemplă lucrarea Sa de încheiere în sanctuar, ei vor fi conduși să înțeleagă ceva din marea Sa dragoste dovedită prin ștergerea păcatelor lor pentru totdeauna din memorie

și din cărțile de amintire; ei vor discerne mai clar măsura necurății ei din inimile lor și diformitatea caracterelor lor în contrast evident cu puritatea lui Hristos. Ca rezultat, pocăința lor se va adânci mai profund. Ei vor suspina, și vor striga, și vor plânge între tindă și altar; ei își vor chinui sufletele și vor cere cu seriozitate curăția inimii.

„Toți au nevoie să devină mai inteligenți cu privire la lucrarea de ispășire care se desfășoară în sanctuarul de sus. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, acei care îl țin vor lucra în armonie cu Hristos pentru a pregăti un popor să stea în marea zi a lui Dumnezeu și eforturile lor vor fi cu succes. Prin studiu, contemplare și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi înălțat deasupra gândurilor și sentimentelor obișnuite, pământeste și vor fi aduși în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire de păcatele poporului, din sanctuarul de sus. Credința lor va merge cu El în Sanctuar și închinătorii de pe Pământ își vor revizui cu grijă viețile lor și își vor compara caracterele cu marele standard al neprihănirii. Ei își vor vedea propriile defecte.”⁶

DEPLINA MĂSURĂ A PĂCĂTOȘENIEI UMANE – SĂ FIE DEMASCATĂ ȘI SĂ NE POCĂIM DE EA

Credinciosul pocăit nu are într-adevăr nicio idee despre mărirea păcătoșeniei vieții sale. El este incapabil să perceapă cu mintea sa enormitatea vinei călcărilor sale de lege și păcatelor sale. De aceea, cu fiecare zi care îi este dată, pocăința sa nu este niciodată suficient de adâncă. El nu știe de ce să se pocăiască! El nu realizează că este cu mult mai îndatorat față de legea lui Dumnezeu decât se pocăiește el și mărturisește în fiecare zi. Cărțile de amintire din sanctuar conțin mult mai multe păcate decât sunt în mod obișnuit căite și mărturisite în viața de zi cu zi.

„Lucrarea fiecărui om trece prin fața lui Dumnezeu pentru a fi revizuită și este înregistrată pentru credincioșie sau necredincioșie. În dreptul fiecărui nume din cărțile

din ceruri este trecut cu o teribilă exactitate fiecare cuvânt greșit, fiecare faptă egoistă, fiecare datorie neîndeplinită și fiecare păcat ascuns, cu fiecare ipocrizie vicleană. Avertizările trimise din cer sau muștrările neglijate, momentele irosite, ocaziile nevalorificate, influența exercitată pentru bine sau pentru rău, cu rezultatele sale care au ajuns departe, toate sunt înregistrate de îngerul raportor.”⁷

Chiar păcatele care nu au fost comise de fapt sunt înregistrate în cărțile din ceruri, mărturisind împotriva oamenilor la judecată.

„Legea lui Dumnezeu atinge sentimentele și motivele, la fel ca faptele exterioare. Ea descoperă secretele inimii, strălucind lumina asupra lucrurilor îngropate înainte în întuneric. Dumnezeu cunoaște fiecare gând, fiecare scop, fiecare plan, fiecare motiv. **Cărțile din ceruri înregistrează păcatele care ar fi fost comise dacă ar fi existat ocazia.** Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, cu fiecare lucru ascuns.”⁸

Vorbind în mod ideal, cu cât mai mult este expusă și adusă la lumină păcătoșenia cuiva, cu atât mai profundă va fi lucrarea de pocăință. Din nefericire, înțelegerea cuiva cu privire la păcătoșenia vieții poate fi grav distorsionată și chiar estompată ca rezultat al reformelor constructive introduse în viață la convertire. Introducerea modificărilor pozitive în dietă, îmbrăcăminte, dispoziție și comportament adesea conduc pe mulți să creadă (în mod eronat) că ei au devenit din ce în ce mai neprihăniți și de aceea, din ce în ce mai puțin păcătoși. Aceasta este auto-înșelare în cel mai adânc sens; este chiar esența blocajului laodicean care zice: „M-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Nu e nevoie să spun că e mult mai ușor să cădem în această capcană decât realizează mulți oameni. Este de fapt, condiția multor oameni din biserică, deși poate că nu o discern și nu o recunosc. Aceasta explică de ce despre Laodicea, Isus exclamă: „Tu nu știi...” Cu alte cuvinte, această atitudine este deplorabilă și afectează foarte mult gradul de pocăință resimțit.

O LUCRARE DE POCĂINȚĂ PROFUNDĂ TREBUIE SĂ PRECEADĂ ISPĂȘIREA FINALĂ ȘI CURĂȚIREA

Dumnezeu va avea un popor în ultimele zile care va fi strâns conectat cu Fiul Său în contextul slujirii Sale finale din Sfânta Sfintelor. Aceștia vor fi conduși să înțeleagă pe deplin mărimea păcatului din viețile lor, chiar până la punctul disperării. Ei îl vor discerne în mod clar în contrast cu farmecul de neegalat al lui Hristos. Ei vor fi apoi conduși de Duhul Sfânt să îndepărteze mentalitatea laodiceană atât de răspândită în bisericile din aceste zile și să intre într-un proces de curățire spirituală caracterizat prin profundă cercetare a sufletului și pocăință adâncă. Această experiență va fi similară cu cea prin care a trecut Isaia, cu excepția faptului că va fi mult mai intensă și mai susținută. Această experiență, numită „smerirea sufletului” (Levitic 16:29, 23:27-32) este cea care pregătește biserica rămășiței pentru ispășirea finală și curățire.

„Viziunea lui Zaharia despre Iosua și Înger are aplicare, cu o forță specială, în experiența poporului lui Dumnezeu de la încheierea scenelor marii zi a ispășirii...”

„La fel cum Iosua pleda înaintea Îngerului, tot astfel și biserica rămășiță, cu inima frântă și credința neclintită, va pleda pentru iertare și eliberare prin Isus, Avocatul lor. Ei sunt pe **deplin conștienți de păcătoșenia vieților lor**, ei își văd slăbiciunile și nevrednicia și sunt pe cale să dispere.”⁹

Se solicită o lucrare de profundă examinare de sine și pocăință pentru acest timp. (Ioel 2:13). Adeviziunea obișnuită la răceală, lipsă de viață, ritualuri formale și ceremonii din biserică nu va fi suficientă pentru a face acest lucru posibil. Nici predicarea obișnuită de predici lipsite de viață, teoretice, nici prinosul unor rugăciuni anemice, mecanice în biserică și în cămin nu vor aduce această experiență. Doar o religie practică și caracterizată de o căutare neîncetată după Dumnezeu în comuniune zilnică, oră de oră și a deveni asimilat cu El, vor fi de folos.

„VIZIUNEA DATĂ LUI ISAIA REPREZINTĂ STAREA POPORULUI LUI DUMNEZEU ÎN ULTIMELE ZILE. SUNT PRIVILEGIAȚI SĂ VADĂ PRIN CREDINȚĂ LUCRAREA CARE SE DUCE ÎNAINTE ÎN SANCTUARUL CERESC.”

Deoarece noi trăim acum în ziua antitipică a ispășirii, în biserică nu are loc o lucrare obișnuită. Întristarea sufletului reprezintă ordinele de înaintare ale lui Hristos pentru biserică rămășiței. Isus este pe punctul de a face ispășirea Sa finală; El este gata să dea comanda, „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el și... Te îmbrac cu haine schimbate” (Zaharia 3:1-5). În curând, în conformitate cu apropiata Sa slujire în Sanctuarul din cer ca Mare Preot, Isus Își va curăța poporul de orice nelegiuire și păcat oferindu-i neprihănirea Sa desăvârșită. Acei care au avut obiceiul de a deplânge declinul lor spiritual și de a se întrista pentru sărăcia sufletului lor, o vor primi, în timp ce acei care au fost neglijenți și indiferenți vor fi îndepărtați din poporul Lui.

Vei fi tu unul dintre cei binecuvântați, care vor primi beneficiile ispășirii Sale finale și vei fi parte din cei 144.000? Va fi numele tău reținut în cartea vieții Mielului? Vei fi tu curățit în mod complet și permanent de toate nelegiuirile și vei fi făcut potrivit pentru a locui în societatea îngerilor fără păcat? Fie ca Domnul să ne socotească pe toți vrednici. Fii plin de râvnă, dar și pocăiește-te.

„Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu își întristează sufletele

înaintea Sa, implorând curăția de inimă, porunca este dată: „Dezbrăcați-l de hainele murdare” și cuvintele de încurajare sunt rostite: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac în haine schimbate” (Zaharia 3:4). Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor încercați, ispițiți, credincioși ai lui Dumnezeu. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte slăvite, pentru a nu mai fi niciodată întinată de corupția lumii. Numele lor sunt înregistrate în cartea vieții Mielului, înscrise în rând cu ale credincioșilor din toate veacurile. Ei au rezistat vicleniilor înșelătorului; ei nu s-au schimbat de la loialitatea lor din cauza răcnetului balaurului. Acum ei sunt asigurați pentru veșnicie de șiretlicurile ispititorului. Păcatele lor sunt transferate inițiatorului păcatului. O „mitră curată” le este pusă pe capete.”¹⁰

Referințe:

¹ Istoria faptelor apostolilor, pg. 561.

² Patriarhi și profeți, pg. 85.

³ Calea către Hristos, pg. 29.

⁴ Comentarii biblice ale AZS (Comentarii E. G.

White), vol. 4, pg. 1139.

⁵ Ibid.

⁶ Mărturii pentru comunitate, vol. 5, pg. 575.

(sublinieri adăugate)

⁷ Marea luptă, pg. 482.

⁸ Semnele timpului, 31 Iulie 1901 (sublinieri adăugate).

⁹ Profeți și regi, pg. 588 (sublinieri adăugate).

¹⁰ Ibid, pg. 591.

Duminică, 8 decembrie 2024

METAMORFOZA

DE ELIAS RIVERA - SUA

Natura are ilustrații frumoase care ne învață despre puterea mare a lui Dumnezeu, dar și despre lucrarea Sa de răscumpărare în inimile noastre. Ciclul fluturilor este compus din patru stadii, numite astfel: ou, larvă, pupă și adult. Procesul este scurt, luând aproximativ o lună. Fluturii își depun ouăle pe dosul frunzelor plantelor din care se vor hrăni larvele sale. Când ouăle eclozează, o mică omidă iese din carapace. Omizile, pe de altă parte, sunt foarte lacome; ele mănâncă mult și cresc repede. Când o omidă ajunge la maturitate, ea formează o pupă, care mai este numită și crisalidă. Odată aflată în interiorul crisalidei, omida va suferi o transformare cunoscută metamorfoză și după câteva zile, din pupă va ieși un fluture minunat.

Omida suferă o transformare totală. Ea devine o creatură complet diferită cu o natură complet nouă și distinctă. Și aceasta este ceea ce intenționează Dumnezeu pentru viața noastră spirituală în Hristos: „Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, **iată că toate lucrurile s-au făcut noi.**” (2 Corinteni 5:17). Planul lui Dumnezeu este de a transforma vieți, de a restaura chipul Său în

noi, de a schimba inimile noastre. El declară, „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.” (Ezechiel 36:26,27).

Cuvântul „convertire” înseamnă transformare, a face ceva diferit, a se schimba complet în altceva decât era înainte. Un exemplu de acest fel se găsește în Ioan 16:20: „Întristarea voastră se va preface în bucurie” sau în Apocalipsa 11:6: „...au putere să prefacă apele în sânge.”

Astfel, când vorbim de convertire, vorbim despre lucrarea de transformare a lui Dumnezeu **pentru om și în om**, o lucrare prin care omul este iertat și transformat, o lucrare sublimă care îl îndreptățește și sfințește pe credincios. Este o lucrare prin care omul vechi este răstignit și îngropat și unde omul nou este născut la o nouă viață.

CUM LUCREAZĂ CONVERTIREA

Convertirea este lucrarea lui Dumnezeu în om prin puterea dra-

gostei Sale și a Duhului Său Sfânt. Există convertiri radicale ca cea a lui Saul, o convertire care a fost foarte marcată de întâlnirea personală a bărbatului din Tars cu Hristos, pe drumul său către Damasc. Viața lui Saul a fost influențată de descoperirea slavei lui Hristos. Această întâlnire i-a schimbat viața în mod instantaneu până în punctul în care, lovit de orbire și prosternat la pământ, el a declarat: „Doamne, ce vrei să fac?” (Fapte 9:6). Cel care se îndrepta spre Damasc cu scopuri negre împotriva bisericii lui Hristos, și-a recâștigat vederea numai după ce a petrecut trei zile de post și rugăciune urmate de botez. Apoi, el a început imediat să lucreze pentru a construi biserica pe care cu câteva zile înainte o persecutase cu pasiune. Saul era acum dornic să-L predice pe Hristos care era acum centrul vieții și soliei sale. „Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu” (Fapte 9:20).

Convertirea lui Saul, de asemenea numit și Pavel (semnificând „cel mic”) a fost o lucrare a harului lui Dumnezeu și a dragostei transformatoare a lui Isus Hristos. Aceasta a făcut ca persecutorul de temut să fie el însuși persecutat de

(sublinieri adăugate)

dragul lui Isus și să proclame solia Sa fără teamă, înfruntând dificultăți, chiar moartea însăși. Există de asemenea și alte tipuri de convertire cum ar fi cazul lui Nicodim. I-a luat trei ani după acea întrevvedere cu Isus (vezi Ioan capitolul 3) lui Nicodim pentru a ajunge în acel punct în care să facă publică credința sa în Isus și să se predea în mod complet Mântuitorului răstignit.

ÎI DATORĂM TOTUL LUI DUMNEZEU

„Vântul se aude printre ramurile copacilor, fășâind frunzele și florile; totuși este invizibil și niciun om nu știe de unde vine și încotro se îndreaptă. Tot așa este cu lucrarea Duhului Sfânt în inimă. Nu poate fi explicată mai mult decât poate fi explicată mișcarea vântului. **O persoană poate să nu fie capabilă să spună timpul sau locul exact, sau să indice toate împrejurările din procesul convertirii; dar aceasta nu dovedește că nu este convertită.** Printr-un agent la fel de nevăzut ca vântul, Hristos lucrează în mod constant la inimă. **Puțin câte puțin, probabil inconștient pentru primitor, impresii care tind să atragă**

sufletul către Hristos sunt lăsate. Acestea pot fi primite prin meditație asupra Lui, prin citirea Scripturilor, sau prin auzirea cuvântului de la un predicator real. **Dintr-o dată, pe măsură ce Spiritul vine cu apeluri tot mai directe, sufletul se predă bucuros lui Isus.** Aceasta este numită de mulți o convertire neașteptată; dar este rezultatul unei lungi insistențe a Spiritului lui Dumnezeu – un proces plin de răbdare, îndelungat.”¹

NU VĂ ÎMPOTRIVIȚI

„Cum putem noi atunci să fim salvați?... Lumina care strălucește de la cruce descoperă dragostea lui Dumnezeu. Dragostea Sa ne atrage la El. Dacă nu ne împotrivism acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii în pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. Apoi, **Duhul lui Dumnezeu prin credință, produce o viață nouă în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima, mintea sunt create noi după chipul Celui care lucrează în noi și își supune toate lucrurile.** Apoi legea lui Dumnezeu este scrisă în minte și inimă și putem spune cu Hristos, „Mă desfățez să fac voia ta, oh, Dumnezeul meu” (Psalmul 40:8).

CONVERTIRE PRIN DUHUL SFÂNT

„În timp ce vântul este invizibil, el produce efecte care sunt vizibile și simțite. Astfel lucrarea Duhului asupra sufletului se va descoperi în fiecare acțiune a celui care a simțit puterea lui salvatoare. **Când Spiritul lui Dumnezeu ia în stăpânire inima, el transformă viața. Gândurile păcătoase sunt puse deoparte, se renunță la faptele rele; dragostea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și conflictului.** Bucuria ia locul tristeții și fața reflectă lumina cerului. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nici nu privește lumina care coboară din curțile de sus. **Binecuvântarea vine când prin credință sufletul se supune lui Dumnezeu.** Atunci acea putere pe care ochiul uman nu o poate vedea creează o ființă nouă după chipul lui Dumnezeu.”³

POCĂINȚĂ VERITABILĂ

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore.” (Fapte 3:19).

„Fără o pocăință adevărată, nu poate exista convertire adevărată. Mulți sunt înșelați aici și prea adesea întreaga lor experiență se dovedește a fi o amăgire. De aceea atât de mulți care se alătură bisericii, nu s-au unit niciodată cu Hristos.”⁴

„Pocăiți-vă și abateți-vă de la toate fărădelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la pieire.” (Ezechiel 18:30).

„Pocăința include părere de rău pentru păcat și abatere de la el. Nu vom renunța la păcat decât dacă îi vedem păcătoșenia; până când nu ne vom abate de la el în inimă, nu va exista o reală schimbare în viață.”⁵

Totuși, pentru a experimenta acest fel de pocăință, avem nevoie să înțelegem cum se produce. „Pe măsură ce păcătosul este convins de păcat, el este de asemenea atras de dragostea și sfințenia lui Hristos; pentru că Isus îl atrage la Sine. Niciun om nu poate produce pocăința care este esențială pentru mântuirea sufletului. El nu poate să se aducă pe sine la pocăință mai mult decât poate să se aducă pe sine la convertire. Pocăința este născută în inimă privind dragostea lui Hristos, care și-a dat viața pentru a-L salva pe păcătos. Aceasta este dragostea lui Dumnezeu care înmoaie inimile cele mai tari.”⁶

ROADELE CONVERTIRII

Lucrarea de convertire aduce cu ea roade minunate: o viață nouă, o inimă curată și reînnoită, un spirit drept și alte roade, toate sunt dovezii slăvite ale convertirii. „Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17).

- **Femeia samariteană**, după convertirea la Isus, a renunțat la viața ei de adulter și a mers în cetate mărturisind pe Isus Hristos ca Mântuitorul Mesia. (Ioan 4:28,29).
- **Demonizatul**, care era gol când a fost eliberat, era acum observat îmbrăcat și cu mintea întregă; goliciunea lui a dispărut după convertire. (Luca 8:35)

- **Petru**, pescarul incult, după convertirea sa a devenit un păstor credincios al Evangheliei, un om învățat și un mesager al împărăției lumii. (Matei 4:19).
- **Zacheu**, un collector de taxe, care era acuzat a fi trădător și vrăjmaș al poporului, după convertirea sa, a dat jumătate din avere săracilor și a decis să restituie celor pe care i-a înșelat. (Luca 19:8,9).
- **Maria**, cea care fusese posedată de șapte demoni din cauza vieții ei imorale, după eliberare și convertire i-a adus lui Isus un dar prețios pentru a-și exprima dragostea și recunoștința ei. (Marcu 14:3).

Convertirea va face ca perfecțiunea lui Hristos să înflorească în viețile noastre; va fi un spirit misionar, supunere față de voința lui Dumnezeu, credincioșie și bucurie sfântă. Tot ce este nobil și minunat va fi din abundență în viața celui care a fost convertit pentru Domnul.

„Spiritul lui Hristos este un spirit misionar. **Chiar primul impuls al inimii reînnoite este de a aduce și pe alții la Mântuitorul.**”⁷

„**Fiecare ucenic adevărat este născut ca misionar în împărăția lui Dumnezeu. Cel care bea din apa vie devine o fântână de viață.** Primitorul devine dătător.”⁸

FALSA CONVERTIRE

Este la modă să faci o mărturisire de religie. Nu toți cei care mărturisesc a fi religioși sunt într-adevăr creștini; mulți dintre cei care se numesc pe ei înșiși creștini nu ascultă de principiile legii lui Dumnezeu, ei trăiesc hrăniți de plăcerile de carne ale omului vechi. Ei se înșală pe ei înșiși crezând că sunt convertiți când de fapt nu sunt. Mulți declară: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.” (Luca 18:11, 12). Mărturisirea nu va avea nicio valoare dacă inima nu a fost schimbată.

Motivul falselor convertiri nu este lipsa de cunoștință sau ocazii, ci lipsa de o predare totală și completă și eșecul cuiva de a-și deschi-

de inima pe deplin lui Isus și de a-i permite să facă lucrarea de transformare prin harul Său în viață.

Un prim exemplu este cel al lui Iuda Iscarioteanul, al cărui nume este bine cunoscut.

„Iuda nu a ajuns în punctul în care să se supună pe deplin lui Hristos. El nu a renunțat la ambițiile sale lumești sau la dragostea sa de bani. În timp ce el a acceptat poziția sa ca slujitor al lui Hristos, el nu s-a adus pe sine sub modelarea divină.”⁹

Când ești dispus să te separi în mod total de toate căile tale păcătoase, vei fi una cu Hristos și a fi una cu Hristos înseamnă să intri pe calea vieții și în tărâmurile păcii.

Așa că, acum, pentru că ne aflăm în Săptămâna de Rugăciune, fie ca aceasta să fie o ocazie să ne examinăm inimile și să vedem dacă există vreo cale a nelegiurii pe care o urmăm – dacă nu cumva iubirea noastră este împărțită, dacă nu avem idoli care să ocupe tronul inimii și să ne asigurăm că avem o experiență unde Isus este Rege și este singurul Rege care ocupă tronul inimilor noastre. (Isaia 33:22). „Întoarce-te la Tine, Doamne și ne vom întoarce! Dă-ne iarăși zile ca de odinioară!” (Plângeri 5:21).

A SOSIT TIMPUL

Este timpul ca noi, asemenea lui Iacov, să înlăturăm idoli care au fost în inimile noastre și să-i îngropăm pentru totdeauna (Geneza 35:2-4). Este timpul să fim născuți din nou prin cuvântul lui Dumnezeu și puterea spiritului Său (1 Petru 1:23). Este timpul să fim făcuți liberi, cu libertatea cu care Hristos ne face liberi. Este timpul să părăsim inima împărțită și prin harul miraculos al lui Dumnezeu, să fim transformați în bărbați, femei și tineri după inima Sa (Fapte 13:22). Este timpul să-I spunem da lui Isus. Dacă te supui lui Isus astăzi, El va face minunea care poate că lipsește din viața ta. Scopul Său este ferm: „Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile mele, să păzească și să împlinescă legile Mele și ei vor fi poporul Meu, iar eu voi fi Dumnezeul lor.” (Ezechiel 11:19, 20)

CONVERTIRE REALĂ, NU SUPERFICIALĂ

Convertirea trebuie să fie reală, nu superficială. Interiorul inimii trebuie să fie schimbat, nu doar viața exterioară; esența credinței trebuie să meargă dincolo de ritualuri și ceremonii. În zilele Mântuitorului, iudeii și conducătorii religioși făceau o mare paradă de evlavie, dar Isus a declarat că viețile lor erau goale și imorale. (Matei 23:27, 28). Se cerea mai mult decât doar schimbări exterioare; acestea au rolul lor, dar „inima spirituală” – care este mintea – trebuie să fie reînnoită și astfel să dea naștere unei noi vieți.

Poporul iudeu din zilele lui Hristos se baza pe sacrificii și ritualuri în loc de Cel spre care acestea arătau. Și ca și când nu ar fi fost îndeajuns, ei au venit ca să înlocuiască prezența pierdută a lui Dumnezeu cu numeroase cerințe ale invenției umane – chiar mergând atât de departe încât să măsoare sfințenia lor prin multitudinea de ceremonii, în timp ce inimile lor au rămas pline de mândrie și ipocrizie.

Nu se cer schimbări sau îmbunătățiri exterioare, ci o totală și completă transformare a vieții. Blana vulpii arctice este maronie, dar în timpul iernii blana sa devine la fel de albă ca zăpada. Pare atunci că vulpea este o ființă diferită, dar adevărul este că singurul lucru pe care l-a schimbat este blana, o schimbare care îi oferă camuflaj în timpul sezonului de iarnă. Deși înfățișarea sa exterioară se schimbă temporar, natura sa rămâne aceeași, ea este încă o vulpe îndrăzneată, pânditoare și ucigașă.

„**Izvorul vieții trebuie curățit înainte ca pâraiele să devină curate. Cel care încearcă să ajungă la cer prin propriile fapte de păstrare a legii încearcă o imposibilitate.** Nu există siguranță pentru cineva care are doar o simplă religie legalistă, o formă de evlavie. **Viața creștină nu este o modificare sau îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a naturii.** Are loc o moarte a eului și păcatului, o nouă viață în totalitate. Această schimbare poate fi adusă doar prin lucrarea eficace a Duhului Sfânt.”¹⁰

„EU MOR ÎN FIECARE ZI”

Umblarea noastră cu Dumnezeu trebuie să fie zilnică; în fiecare zi avem nevoie de harul Său reînnoitor în inimile noastre așa încât natura noastră veche, păcătoasă – „omul cel vechi” – să fie cu totul anihilat. S-a observat că în timp ce omul cel vechi este scufundat în apele botezului, se poate întâmpla ca ticălosul să fie și un bun înotător. De aici cuvintele hotărâte ale lui Pavel: „Eu mor în fiecare zi” (1 Corinteni 15:31).

„Este nevoie de veghere constantă, o reconversie zilnică, astfel încât trăsăturile noastre individuale de caracter să fie pe deplin sfințite pentru Dumnezeu. Toate puterile noastre trebuie curățite de zgura păcatului și antrenate pentru slujire.”¹¹

„Sfințirea lui Pavel a fost un constant conflict cu eul. „Eu mor în fiecare zi,” spunea el. În fiecare zi voința lui și dorințele lui erau în conflict cu datoria și voința lui Dumnezeu. Dar în loc să urmeze înclinației, el făcea voia lui Dumnezeu, totuși neplăcută și care necesita răstignirea naturii sale. Dacă am înainta spre semnul înaltei noastre chemări în Hristos Isus, ar trebui să arătăm că suntem goliți de tot eul și alimentați cu uleiul de aur al harului.”¹²

SECRETUL ESTE DESCOPERIT

Daniel în Babilon este descris ca un om fără vină: „Atunci căpeteniile și dregătorii au căutat să afle ceva asupra lui Daniel ca să-l pârască în ce privea treburile împărăției. Dar n-au putut să găsească nimic, niciun lucru vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nicio greșeală la el și niciun lucru rău.” (Daniel 6:4).

Unde era secretul trăirii unei astfel de vieți credincioase? Regele Darius ne-a descoperit secretul lui Daniel; el a recunoscut în două ocazii că secretul lui Daniel era în continua sa comuniune cu Dumnezeu. Daniel și-a menținut o viață de credință și rugăciune zilnică, s-a bucurat de comuniunea intimă cu Dumnezeu în fiecare zi. Scrierile inspirate spun: „Oh, Daniel,

robul Dumnezeului celui viu, a putut Dumnezeuul tău, căruia îi slujești necurmat, să te scape de lei?” „Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nicio rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeuul său.” (Daniel 6:20, 23).

„Convertirea veritabilă ne aduce zilnic în comuniune cu Dumnezeu. Vor fi ispite de întâmpinat și un curent puternic care ne atrage de la Dumnezeu la starea noastră dinaintea de indiferență și uitare păcătoasă a lui Dumnezeu.”¹³

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlađițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5).

CONVERTIREA PERSONALĂ

Fiecare dintre noi are nevoie să fie sigur de consacrarea sa individuală, o convertire personală. Toți avem nevoie să câștigăm o experiență vie; Hristos trebuie să fie întronat în inimă, Spiritul Său trebuie să controleze afecțiunile noastre. Părinții au nevoie de harul răscumpărător al lui Dumnezeu printr-o experiență personală cu Hristos, la fel cum au și copiii. Fiecare trebuie să fie altoit în adevărata viță ca să aducă roadele prin care Tatăl nostru ceresc să fie onorat. „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei.” (Ioan 15:8).

„Dumnezeu interacționează cu noi prin providența Sa. Din veșnicie El ne-a ales să fim copiii Săi ascultători. El L-a dat pe Fiul Său ca să moară pentru noi, ca noi să fim sfințiți prin ascultarea de adevăr, curățiți de toată micimea eului. Acum El ne cere o lucrare personală, o predare de sine personală.”¹⁴

„În cetatea lui Dumnezeu nu va intra nimic care întinează. Toți cei care vor fi locuitori aici au devenit curați la inimă. În cineva care învață de la Isus, se va manifesta un dezgust crescând pentru stilul neglijent, limbajul indecent și gândirea aspră. Când Hristos rămâne în inimă, va fi curăție și rafinament al gândirii și manierelor.”¹⁵

CONCLUZIE

Enoh a umblat cu Dumnezeu 300 de ani după nașterea fiului său Metusala și pentru mai bine de 300 de ani în fiecare zi, Enoch L-a invitat pe Dumnezeu să umble cu el, până într-o zi când Dumnezeu a venit și practic i-a zis: „Enoh, tu m-ai invitat să umblu cu tine în toți acești 300 de ani, așa că astăzi am venit să te invit să umbli cu Mine,” și l-a luat la cer. „Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Geneza 5:24). Enoch nu doar s-a rugat, ci și-a împlinit de asemenea cu credincioșie datoriile față de Dumnezeu și față de semenii săi; Enoch a ajuns să iubească ceea ce Dumnezeu iubea și să urască ceea ce Dumnezeu ura; el a trăit prin credință o viață pe calea ascultării, făcându-i pe plac lui Dumnezeu în tot ceea ce făcea. „Prin credință a fost mutat Enoch de pe Pământ ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, **primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu**” (Evrei 11:5).

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet.” (Ioel 2:12). Luați-vă astăzi suficient timp să vă examinați căile și să vedeți dacă sunteți într-o relație corectă cu Isus.

- Ți-ai dori să Îi predai inima lui Isus astăzi ca să o schimbe?
- Și tu care deja te-ai predat pe tine lui Isus, ai vrea să îți reînnoiești predarea lui Isus așa încât inima ta să fie chiar mai frumoasă, asemenea celei a lui Hristos?
- Ai vrea să te rogi chiar acum ca să-ți predai inima lui Isus? Haideți să ne rugăm împreună.

Referințe:

- ¹ Hristos Lumina lumii, pg. 172.
- ² Ibid., pg. 175, 176. (sublinieri adăugate)
- ³ Ibid., pg. 173. (sublinieri adăugate)
- ⁴ Spiritul Profeteției, vol. 4, pg. 298. (sublinieri adăugate)
- ⁵ Calea către Hristos, pg. 23.
- ⁶ The Review and Herald, 3 septembrie 1901.
- ⁷ Marea luptă, pg. 195. (sublinieri adăugate)
- ⁸ Hristos Lumina lumii, pg. 195. (sublinieri adăugate)
- ⁹ Ibid., pg. 717.
- ¹⁰ Ibid., pg. 172. (sublinieri adăugate)
- ¹¹ Astăzi cu Dumnezeu, pg. 307.
- ¹² The Youth Instructor, 24 august 1899.
- ¹³ Astăzi cu Dumnezeu, pg. 277.
- ¹⁴ The Youth Instructor, 24 august 1899.
- ¹⁵ Cugetări de pe Muntele Fericirilor, pg. 24, 25.

ȘTERGEREA , PĂCATELOR

DE JETHRO M. SITHOLE – AFRICA DE SUD

(sublinieri adăugate)

„Eu, Eu își șterg fărădelegile pentru Mine și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele Tale.” (Isaia 43:25). A șterge înseamnă a îndepărta complet fără nicio urmă, a înlătura sau a curăța din existență sau memorie.

Asigurarea lui Dumnezeu transmisă nouă prin profetul Isaia înseamnă că „Toți cei care s-au pocăit cu adevărat de păcat și prin credință au revendicat sângele lui Hristos ca jertfă ispășitoare și au scris iertare înregistrată în dreptul numelor lor din cărțile din cer; pe măsură ce au devenit părtași la neprihănirea lui Hristos și caracterele lor sunt găsite a fi în armonie cu legea lui Dumnezeu, păcatele lor vor fi șterse și ei înșiși vor fi socotiți vrednici de viața veșnică.”¹ Să luăm deci în considerare în mod profund necesitatea ștergerii păcatelor noastre.

NEASCULTAREA ȘI MÂNJITURA DE PĂCAT

După ce omul nu a ascultat de legea lui Dumnezeu în Eden, „aureola de slavă pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Adam cel sfânt, ca să-l acopere ca o haină, s-a îndepărtat de la el după încălcarea sa de lege.

Lumina slavei lui Dumnezeu nu putea acoperi neascultarea și păcatul. În locul sănătății și a deplinătății binecuvântărilor, sărăcia, boala și suferința de orice fel au fost partea copiilor lui Adam.”² În mod tragic, omul a pierdut marele privilegiu în schimbul mănjiturii păcatului.

„Satan a realizat căderea omului și de la acel moment a fost lucrarea lui să șteargă chipul lui Dumnezeu din om și să imprime pe inimile oamenilor propriul său chip.”³

„Înainte de intrarea păcatului, Adam s-a bucurat de comuniunea deschisă cu Creatorul său; dar deoarece omul s-a separat de Dumnezeu prin păcat, rasa umană a fost izolată de acest privilegiu. Cu toate acestea, prin planul de răscumpărare, o cale a fost deschisă prin care locuitorii pământului pot avea totuși legătură cu cerul.”⁴

DRAGOSTEA UIMITOARE A LUI DUMNEZEU PENTRU OMENIRE

Moartea lui Adam și a Evei din cauza neascultării a fost sigură. Dacă nu ar fi fost planul de mântuire, ei ar fi murit imediat din cauza mâncării din fructul oprit.

„Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8). Profunzimea iubirii lui Dumnezeu exprimată prin cuvintele, „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea” (Ioan 3:16), poate fi mai bine înțeleasă prin descoperirea uimitoare că Mielul lui Dumnezeu a fost „înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8).

Mișcat de dragostea care exista încă înainte de crearea noastră, Dumnezeu a făcut o făgăduință de vrăjmașie împotriva celui rău (vezi Geneza 3:15). „În timp ce (această făgăduință) prevestea război între om și Satan, ea declara că **puterea marelui vrăjmaș urma să fie în cele din urmă înfrântă.**”⁵

„Nimeni în afară de Hristos nu putea să răscumpere omul căzut se sub blestemul legii și să-l aducă din nou în armonie cu Cerul.”⁶ Dragostea uimitoare a lui Dumnezeu s-a manifestat prin planul de mântuire de a restaura planul Său desăvârșit pentru rasa umană. Domnul a instituit serviciul jertfelor pentru a descoperi în mod vizibil planul Său de mântuire.

SANCTUARUL

„Termenul „sanctuar”, așa cum este folosit în Biblie, se referă, în primul rând, la tabernacolul construit de Moise, după modelul lucrurilor cerești; și, în al doilea rând, la „adevăratul tabernacol” din cer, către care arată sanctuarul pământesc.”⁸

În timpul călătoriei lor spre Canaan, Dumnezeu i-a poruncit lui Israel prin Moise să îi facă un sanctuar; ca El să locuiască în mijlocul lor (Exod 25:8). „Dumnezeu a prezentat înaintea lui Moise pe munte, o viziune despre sanctuarul ceresc și i-a poruncit să facă toate lucrurile după chipul care i-a fost arătat.”⁹

Sanctuarul pământesc sau tabernacolul era alcătuit dintr-o curte, Locul Sfânt, Locul Preasfânt care reprezentau lucrarea profețită a lui Hristos de la nașterea Sa la ștergerea păcatelor noastre.

1. Curtea (Exod 27:9-18), zona care înconjura tabernacolul și în care erau înjunghiate toate jertfele este un simbol pentru Pământ, unde Isus, marea jertfă antitipică, a fost destinat să moară pentru păcatele noastre (Ioan 12:32, 33).¹⁰ Unică intrare în curte, prin care păcătosul își aducea jertfa pentru păcat, ne amintește de credința în Hristos ca singurul acces la relația noastră de legământ cu Dumnezeu (Ioan 10:7, 9). **Altarul arderii de tot** (Exod 27:1-8) lângă care se turna sângele jertfei și era pusă cenușa arderii de tot (Leviticul 6:10; Deuteronom 12:27), preînchipuia vărsarea prețiosului sânge al lui Isus, care îndepărta blestemul păcatului de pe acest Pământ și a pavat drumul pentru curățirea sa prin foc (Maleahi 4:1, 3).¹¹ Sângele jertfei învăța de asemenea că doar prin sângele lui Isus putem avea intrare cu îndrăzneală în prezența lui Dumnezeu în sanctuar (Evrei 10:19, 20). **Ligheanul cu apă** (Exod 30:17-21) dintre intrarea în curte și tabernacol și în care preotul trebuia să își spele atât mâinile cât și picioarele înainte de a intra în tabernacol, este o ilustrare potrivită a adevărului învățat de Nicodim cu privire la curățirea spirituală de care era nevoie pentru a intra în prezența lui Dumnezeu, pentru care botezul este de asemenea un simbol (Ioan 3:5).¹²

2. Tabernacolul a fost împărțit în Locul Sfânt și Locul Preasfânt (Evrei 9:1, 2).

A. Locul Sfânt avea următoarele piese de mobilier simbolice: **masa cu pâinile pentru punerea înaintea** (Exod 25:23-30) care își găsea împlinirea în Isus, pâinea vieții (Ioan 6:48, 33, 51).¹³ **Candelabrul** (Exod 25:31-40) reprezenta biserica (Apocalipsa 1:12, 20) care trebuie să susțină candela cuvântului (Psalmi 119:105) în timp ce uleiul din fiecare candelă simboliza lucrarea Duhului Sfânt pe Pământ (Zaharia 4:1-6, 10 compară cu Apocalipsa 5:6). **Altarul pentru tămâie** (Exod 30:1-7) reprezenta mireasma neîncetată a mijlocirii lui Isus, amestecată cu rugăciunile noastre (Evrei 7:25; Apocalipsa 8:3, 4).

B. Locul Preasfânt (Evrei 9:3-5) avea următoarele piese de mobilă și obiecte simbolice: **Chivotul legământului** (Exod 25:10-22), un simbol al prezenței divine a lui Dumnezeu.¹⁴ În chivot erau două table de piatră cu **cele Zece Porunci** scrise cu degetul lui Dumnezeu (Deuteronom 10:4, 5). Acestea erau și rămân expresia caracterului neschimbător al lui Dumnezeu.¹⁵ **Tronul harului** (Exod 25:17-21) acoperind legea încălcată, era locul unde prezența vizibilă a lui Dumnezeu era manifestată (Exod 25:32; 30:6). Acesta reprezenta unirea dintre har și dreptate în planul de răscumpărare și era un simbol potrivit al tronului marelui Dumnezeu, care își proclamă numele ca „plin de îndurare, milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr,” (Exod 16:32, 33). **Urciorul cu mană** (Evrei 9:4) era o amintire a grijii providențiale a lui Dumnezeu când a plouat cu pâine în pustie pentru a le susține viețile (Exod 16:32, 33). Astfel, astăzi, în grija Sa pentru noi, Dumnezeu a revărsat asupra noastră razele prețioase ale luminii cu privire la cheștiunea alimentației care se vor dovedi a fi o binecuvântare pentru toți cei care le strâng.¹⁷ Pe măsură ce împărțim lumina aceasta, ușile se vor deschide pentru predicarea Evangheliei. Astfel, solia sănătății trebuie să fie mâna dreaptă a celui de-al treilea înger.¹⁸ **Toiagul lui Aaron** care a înmugurit (Evrei 9:4) era o amintire a respectului față de sistemul de ordine și conducere pe care Dumnezeu l-a stabilit pentru biserica Sa.¹⁹

Sanctuarul pământesc și serviciile sale tipice erau instituite

SIMBOLURILE ȘI MONUMENTELE ISPĂȘIRII LUI HRISTOS

Ispășirea este reconcilierea lui Dumnezeu cu umanitatea prin moartea de sacrificiu a lui Hristos. După proclamarea planului de mântuire lui Adam și Evei, Dumnezeu a înlocuit hainele de lumină care se îndepărtaseră, și șorțurile din frunze de smochin cu haine din piele, simbolizând haina neprihănită a lui Hristos și mantia mântuirii. Pentru a face acele haine, s-a adus o jertfă, pentru că „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22), prefigurând jertfa lui Hristos pe cruce.

De la altarul construit de Avraam în țara Moria pentru a-l aduce pe Isaac ca jertfă, la templul construit de Solomon pe Muntele Moria pentru prezența lui Dumnezeu și jertfele sângelui de animale de-a lungul veacurilor, au fost făcute evidente simboluri și monumente proclamând eficiența sângelui lui Hristos pentru a șterge păcatele omului. (Geneza 22:2; 2 Cronici 3:1). „Înțelegerea corectă a slujirii din sanctuarul din cer este temelia credinței noastre.”⁷

de Dumnezeu pentru a-l învăța pe Israel și pe noi despre sistemul jertfelor, despre planul de mântuire desăvârșit și complet și despre slujirea lui Hristos în sanctuarul ceresc. Moartea lui Hristos pe cruce a înlăturat ritualurile jertfelor din sanctuarul pământesc și astfel ele nu mai au vreo semnificație în continuare astăzi (Coloseni 2:14; Evrei 9:8-14).

PREOȚIA

Există deosebiri notabile între preoția lui Isus în contrast cu preoția pământescă.

Dumnezeu a ales seminția lui Levi ca să slujească în preoția din tabernacolul pământesc (Numeri 1:50; Exod 28:1; Levitic 21:17-23). Dar Isus nu putea fi un mare preot pe Pământ, „căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție” (Evrei 7:14). Un mare preot era ales din poporul lui (Evrei 5:1). Pentru ca Isus să devină în ceruri marele preot al omenirii, El „nu a luat asupra Lui natura îngerilor; ci a luat asupra Lui sămânța lui Avraam” (Evrei 2:16). Diferit față de preoția levitică, preoția lui Isus era după rânduiala lui Melchisedec care nu avea nici început, nici sfârșit (Evrei 7:3).

Două evenimente au marcat tranziția de la preoția pământescă la cea cerească. Atunci când Hristos a fost pironit pe cruce, „ruperea perdelei din templu a arătat că jertfele iudaice și ritualurile nu mai aveau să fie primite.”²⁰ „Prin ruperea hainei sale, (Caiafa) s-a înlăturat singur ca să mai fie un caracter reprezentativ. El nu a mai fost acceptat de Dumnezeu ca un mare preot în funcție.”²¹

JERTFELE ZILNICE

Serviciile zilnice de jertfă se desfășurau în curte și în Locul Sfânt pentru a indica spre jertfa lui Mesia pe cruce. Păcătosului i se cerea să aducă un animal tânăr fără cusur (miel) ca jertfă pentru păcat. Mielul (Exod 12:21) îl reprezenta pe Isus, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii (Ioan 1:29; 1 Corinteni 5:7). Păcătosul își punea mâinile pe capul animalului și în timp ce își mărturisea păcatele, el personal înjunghia animalul.

Preotul lua din sângele său, stropea pe coarnele altarului și turna ceea ce rămânea la picioarele altarului sau stropea înaintea perdelei de deasupra altarului de tămâiere din Locul Sfânt sau mânca o parte din jertfă înainte de a intra în Locul Preasfânt. Acest serviciu în întregime semnifica transferul păcatelor de la păcătos la sanctuar (Evrei 9:6; Levitic 4:3, 7, 22, 23; 6:10; 10:17, 18).

„Pe când preotul intra dimineața și seara în Locul Sfânt la momentul tămâierii, jertfa zilnică era pregătită să fie adusă pe altarul din curte, în afară. . . (închinătorii) uniți în rugăciunea lor în taină, își îndreptau fețele spre Locul Sfânt. Astfel cererile lor se înălțau cu norul de tămâie, în timp ce credința se baza pe meritele Mântuitorului făgăduit prefigurată prin jertfa de ispășire.”²²

„Păcatele lui Israel fiind astfel transferate asupra sanctuarului, locurile sfinte erau întinate și devenea necesară o lucrare specială de înlăturare a păcatelor. Dumnezeu a poruncit ca o ispășire să fie făcută pentru fiecare din încăperile sfinte, cât și pentru altar, pentru „a-l curăța și a-l sfinți de necurățiile copiilor lui Israel.”²³

ZIUA ISPĂȘIRII

Ziua Ispășirii (Yom Kipur) este ziua a 10-a a lunii a 7-a, Tishrei (între Septembrie și Octombrie) și rămâne cea mai sfântă zi din calendarul iudaic (Levitic 23:27).

„O dată pe an, în marea Zi a Ispășirii, preotul a intrat în Locul Preasfânt pentru a curăța sanctuarul. Lucrarea îndeplinită acolo completa ciclul anual al slujbelor (Evrei 9:7).”²⁴

„Fiecare om trebuia să-și umilească sufletul în timp ce se desfășura lucrarea de ispășire. Toate afacerile erau puse deoparte și întreaga adunare a lui Israel petrecea ziua în umilință solemnă înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și profundă cercetare de inimă.

. . . Slujba se desfășura în așa fel încât era „un exemplu și o umbră a lucrurilor cerești” (Evrei 8:5).²⁵

SLUJBA LUI HRISTOS ÎN LOCUL SFÂNT

După înălțarea lui Hristos la cer, El Și-a început lucrarea ca Marele

nostru Preot. „Timp de optsprezece secole această lucrare de slujire a continuat în prima încăpere a sanctuarului. Sângele lui Hristos, a pledat în favoarea credincioșilor pocăiți, asigurându-le iertarea și acceptarea din partea Tatălui, totuși păcatele lor au rămas încă înregistrate în cărțile de amintire.”²⁶

JUDECATA DE CERCETARE

„După cum curățirea tipică a celor pământești era îndeplinită prin înlăturarea păcatelor prin care fuseseră contaminate, la fel curățirea celor cerești trebuie să fie realizată prin înlăturarea sau ștergerea păcatelor care sunt înregistrate acolo. Dar înainte ca aceasta să poată fi îndeplinită, trebuie să fie o examinare a cărților de amintire pentru a determina cine, prin pocăința a păcatelor și credința în Hristos, este îndreptățit să beneficieze de ispășirea Sa. De aceea curățirea sanctuarului, implică o lucrare de investigare a lucrării de judecată. Această lucrare trebuie să fie realizată înainte de venirea lui Hristos ca să-și răscumpeze poporul Său.”²⁷

„În marea zi a ispășirii finale și judecării de cercetare singurele cazuri care vor fi luate în considerare sunt ale celor care au mărturisit a fi poporul lui Dumnezeu (1 Petru 4:17). Judecata celor răi este o lucrare distinctă și separată și are loc într-o perioadă ulterioară.”²⁸

„La timpul indicat pentru judecată – încheierea celor 2300 de zile, în 1844 – a început lucrarea de cercetare și ștergere a păcatelor. Toți cei care au luat asupra lor numele lui Hristos trebuie să treacă prin examinarea cercetătoare. Atât cei care trăiesc, cât și cei morți sunt judecați „după acele lucruri care au fost scrise în cărți, după faptele lor.”²⁹

„Cărțile de amintire din cer, în care numele și faptele oamenilor sunt înregistrate, trebuie să determine decizia la judecată...

„Cartea vieții conține numele tuturor celor care au intrat vreodată în serviciul lui Dumnezeu... (Luca 10:20, Filipeni 4:3; Daniel 12:1; Apocalipsa 21:27.)

„O carte de aducere aminte este scrisă înaintea lui Dumnezeu, în care sunt înregistrate faptele bune

ale celor ce „se tem de Domnul și cinstesc numele Lui” (Maleahi 3:16; Neemia 13:14)... Fiecare faptă de neprihănire este imortalizată.

„Există o înregistrare de asemenea a păcatelor oamenilor.”³⁰ Fiecare faptă rea, fiecare cuvânt nefolositor rostitor vor fi judecate (Eclesiastul 12:14; Matei 12:36, 37; 1 Corinteni 4:5; Isaia 65:6, 7).

„Păcatele de care nu s-a pocăit și pe care nu le-a părăsit nu vor fi iertate și șterse din cărțile de aducere aminte, ci vor sta ca mărturie împotriva păcatosului în ziua lui Dumnezeu... Păcatul poate fi ascuns, negat, mușamalizat de tată, mamă, soție, copii și colaboratori; nimeni în afară de făptuitorii vinovați nu poate nutri nici cea mai mică suspiciune cu privire la rău; dar el este descoperit înaintea inteligențelor cerești... Dumnezeu are o înregistrare exactă a fiecărui raport nedrept și a fiecărui comportament necinstit.”³¹

„Lucrarea fiecărui om este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu și este înregistrată drept credincioșie sau necredincioșie. În dreptul fiecărui nume din cărțile din cer este introdus cu o teribilă exactitate fiecare cuvânt greșit, fiecare faptă egoistă, fiecare datorie neîndeplinită și fiecare păcat secret, cu orice făcărnicie vicleană.”³² „Cât de solemn este acest gând! Zi după zi, care trece spre veșnicie, poartă povara ei de înregistrări pentru cărțile din ceruri... Faptele noastre, cuvintele noastre, chiar cele mai secrete intenții. . . deși ele pot fi uitate de noi, ele își vor aduce mărturia pentru a îndreptăți sau condamna.”³³

HRISTOS, AVOCATUL NOSTRU ÎN LOCUL PREASFÂNT

„Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1). Vezi de asemenea Evrei 9:24.

„Când cărțile de aducere aminte sunt deschise la judecată, viețile tuturor celor care au crezut în Isus sunt trecute în revistă înaintea lui Dumnezeu. Începând cu cei care au trăit la început pe Pământ, Avocatul nostru prezintă cazurile fiecărei generații succesive și încheie cu cei care trăiesc. Fiecare nume este

menționat, fiecare caz investigat îndeaproape. Nume sunt acceptate, nume sunt respinse. Când unii au păcate care au rămas în cărțile de aducere aminte, necăite și neiertate, numele lor vor fi șterse din cartea vieții și înregistrarea faptelor bune va fi ștearsă din cartea de aducere aminte a lui Dumnezeu...

„Toți cei care s-au pocăit cu adevărat de păcat și prin credință au pretins sângele lui Hristos ca jertfa lor ispășitoare, au înregistrat iertare în dreptul numelor lor din cărțile din cer; pe măsură ce au devenit părtași la neprihănirea lui Hristos și caracterele lor sunt găsite a fi în armonie cu legea lui Dumnezeu, păcatele lor vor fi șterse și ei înșiși vor fi socotiți vrednici de viața veșnică.” (Isaia 43:25; Apocalipsa 3:5; Matei 10:32, 33.)³⁴

RESPONSABILITATEA NOASTRĂ SOLEMNĂ

Înțelegerea noastră adecvată a lucrării din judecata de cercetare necesită o acțiune decisivă cu privire la mântuirea noastră.

„Toți cei care vor avea numele păstrate în cartea vieții, trebuie ca astăzi, în puținele zile de probă care au mai rămas, să își mănhească sufletele înaintea lui Dumnezeu prin părere de rău față de păcat și adevărată pocăință. Trebuie să fie o cercetare profundă și credincioasă a inimii. Spiritul ușuratic și frivol îngăduit de atât de mulți care mărturisesc a fi creștini trebuie să fie pus deoparte.”³⁵

Avem nevoie să lucrăm la mântuirea noastră cu teamă și cu tremur. (Filipeni 2:12) „Când lucrarea judecării de cercetare se încheie, destinul tuturor va fi decis pentru viață sau pentru moarte. Timpul de probă se încheie cu puțin înainte de apariția Domnului pe norii cerului. Hristos . . . declară: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe. Iată, Eu vin curând și răsplata mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Apocalipsa 22:11, 12”³⁶

CONCLUZIE

„Cel neprihănit și cel rău vor trăi încă pe Pământ în condiția lor

muritoare – oamenii vor sădi și vor construi, vor mânca și vor bea, toți inconștienți că decizia finală, irevocabilă a fost pronunțată în sanctuarul de sus.

. . . În mod tăcut, neobservabil ca un hoț la miezul nopții, va sosi ora decisivă care marchează fixarea destinului fiecărui om, retragerea finală a ofertei harului pentru oamenii vinovați.

„Vegheați dar: . . . pentru ca venind pe neașteptate, să nu vă găsească dormind” (Marcu 13:35, 36). **Primejdioasă este situația celor care, obosind în vegherea lor, s-au întors către atracțiile lumii.** În timp ce omul de afaceri este absorbit în urmărirea câștigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută răsfăț, în timp ce fiica modei își aranjează douădoabele – poate fi acea oră în care Judecătorul întregului Pământ va pronunța sentința: „Ai fost cântărit în cumpănă și găsit cu lipsă.” Daniel 5:27.”³⁷

Până când Dumnezeu nu va distruge autorul păcatului, poporul lui Dumnezeu nu ar trebui să se considere liber de povara păcatului. Acum este timpul în care să ne mănhim, să ne cercetăm în mod profund inimile și să ne rugăm cu seriozitate pentru ștergerea păcatelor noastre în loc de ștergerea numelor noastre din cartea vieții, Amin.

Referințe:

- ¹ Maranata, pg. 93.
- ² Solii alese, c. 1, pg. 270.
- ³ Harul uimitor al lui Dumnezeu, pg. 161.
- ⁴ Marea luptă, pg. 2 (ediția 1888).
- ⁵ Credința prin care trăiesc, pg. 75.
- ⁶ Patriarhi și profeți, pg. 63.
- ⁷ Evanghelizare, pg. 221.
- ⁸ Credința prin care trăiesc, pg. 202.
- ⁹ Patriarhi și profeți, pg. 343.
- ¹⁰ Haskell, S.N., Crucea și umbra ei, pg. 176, 178.
- ¹¹ Ibid., pg. 129, 130.
- ¹² Ibid., pg. 179.
- ¹³ Ibid., pg. 56.
- ¹⁴ Mărturiile pentru comunitate, vol. 4, pg. 157.
- ¹⁵ Reflectându-L pe Hristos, pg. 46.
- ¹⁶ Harul uimitor al lui Dumnezeu, pg. 69.
- ¹⁷ Sfaturi pentru Dietă și Hrană, pg. 269.
- ¹⁸ Sfaturi pentru sănătate, pg. 219.
- ¹⁹ Patriarhi și profeți, pg. 397, 403.
- ²⁰ Experiențe și viziuni, pg. 259, 260.
- ²¹ Hristos, Lumina lumii, pg. 709.
- ²² Patriarhi și profeți, pg. 353.
- ²³ Ibid., pg. 355.
- ²⁴ Ibid.
- ²⁵ Ibid.
- ²⁶ Marea luptă, pg. 421.
- ²⁷ Ibid.
- ²⁸ Ibid., pg. 480.
- ²⁹ Ibid., pg. 486.
- ³⁰ Ibid., pg. 480, 481.
- ³¹ Ibid., pg. 486.
- ³² Ibid., pg. 482.
- ³³ Ibid., pg. 486, 487.
- ³⁴ Ibid., pg. 483.
- ³⁵ Ibid., pg. 490.
- ³⁶ Ibid.
- ³⁷ Ibid., pg. 491.

VINERI, 13 DECEMBRIE 2024

VREMURILE DE ÎNVIORARE

de A. C. SAS – AUSTRALIA

Sfânta scriptură ne învață în mod clar că „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui” (Eclesiastul 3:1). Astfel, și vremea de „înviorare” are ceasul ei când trebuie să se împlinească.

Cuvântul „reînviorare” a fost folosit în Est cu referire la ploaia care cădea pe pământ înainte de recolta finală a grâului. Era cunoscută de asemenea ca „ploaia târzie”.

„În Est prima ploaie cădea în timpul semănatului. Era necesară pentru ca sămânța să germineze. Sub influența ploii fertilizatoare, lăstarul fraged răsărea. Ploaia târzie, căzând aproape de încheierea sezonului, cocea grâul și îl pregătea pentru secerat. Domnul folosește aceste manifestări din natură pentru a reprezenta lucrarea Duhului Sfânt.”¹

Profetul Zaharia din Vechiul Testament a făcut referire nu doar la căderea ploii târzii, ci de asemenea și la nevoia poporului lui Dumnezeu de a se ruga și a cere revărsarea ei la timpul potrivit.

„Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul

scoate fulgere și va trimite o ploaie îmbelșugată pentru toată verdeața de pe câmp” (Zaharia 10:1).

În Noul Testament, apostolul Petru face de asemenea referire la „reînviorare”, când și-a adresat predica sa mulțimii adunate împreună la ziua Cincizecimii. La acel moment, ei au fost înzestrați cu o mare putere din cer. Duhul Sfânt a fost turnat asupra lor din abundență. Acea experiență pe care au avut-o a fost numită „ploaia timpurie” sau „prima ploaie”.

„Așa după cum „prima ploaie” a fost dată, în revărsarea Spiritului Sfânt la deschiderea Evangheliei, pentru a produce înflorirea seminței prețioase, tot astfel „ploaia târzie” va fi dată la încheierea ei pentru coacerea recoltei.”²

Când apostolul Petru a vorbit despre „vremurile de înviorare”, el a clarificat faptul că unii pași foarte importanți trebuie să fie făcuți înainte de împlinirea evenimentului, așa cum au fost schițați în scrierile Săptămânii de Rugăciune, centrată pe versetul biblic: „Pocăiți-vă, dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de în-

viorare și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Fapte 3:19, 20).

Avem aici cinci puncte importante:

- Pocăința
- Convertirea
- Ștergerea păcatelor
- Vremurile de înviorare
- Venirea lui Isus

POCĂINȚA

Pocăința veritabilă va conduce o persoană la recunoașterea păcatelor sale și mărturisirea lor. „Exemplele din cuvântul lui Dumnezeu de pocăință veritabilă și umilință descoperă un spirit de mărturisire în care nu există nicio scuză pentru păcat sau încercare de îndreptățire de sine. Pavel nu a căutat să se apere pe sine însuși; el și-a zugrăvit păcatul în nuanța lui întunecată, fără a încerca să-și micșoreze vina.”³

Apostolul Ioan scrie: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice

nelegiuire” (1 Ioan 1:8,9). Aceasta este o făgăduință minunată: Dacă ne mărturisim păcatele, suntem iertați și curățiți.

CONVERTIREA

După ce ne pocăim și ne mărturisim păcatele suntem invitați să ne convertim. Convertirea este o întoarcere completă la 180 grade a vieților noastre, a merge în direcția opusă. Domnul ne invită să ne întoarcem de la lume către El, de bună voie, nu prin constrângere:

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plâns și bocet. Sfășiați-vă inimile, nu hainele și întoarceți-vă la Domnul Dumnezeuul vostru! Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și-I pare rău de relele pe care le trimite” (Ioel 2:12, 13).

„O schimbare va fi văzută în caracter, în obiceiuri, în preocupări.”⁴

Aceasta nu este doar o mică îmbunătățire a vieții noastre spirituale, ci o schimbare completă.

„Nu există nicio dovadă a unei pocăințe veritabile dacă aceasta nu lucrează o reformă. Dacă el întoar-

ce înapoi ce a luat cu cheazășie, dă înapoi ceea ce a furat, își mărturisește păcatele și Îl iubește pe Dumnezeu și pe semenii săi, păcătosul poate fi sigur că a trecut din moarte la viață.”⁵

ȘTERGEREA PĂCATELOR

După cum am văzut de asemenea în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, numai păcatele mărturisite și părăsite pot fi șterse sau anulate din cartea vieții. Anularea păcatelor trebuie să aibă loc înainte de a primi „înviorarea” – „ploaia târzie.”

„Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se închidă cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât a fost marcată deschiderea ei. Profețiile care au fost împlinite în revărsarea ploii timpurii la deschiderea Evangheliei trebuie să fie împlinite din nou în ploaia târzie la încheierea ei. Aici „sunt vremurile de înviorare” către care privea înainte apostolul Petru când zicea: „Pocăiți-vă deci și fiți convertiți, ca să vi se șteargă păcatele (în Judecata de Cercetare), când vremurile de înviorare vor veni de la fața Domnului; și El Îl va trimite pe Isus.”⁶

PREGĂTIREA PENTRU PLOAIA TÂRZIE

Când ploaia timpurie a căzut în Ziua Cincizecimii, cei mai mulți ucenici era adunați într-un singur loc, în camera de sus. Ce făceau ei pentru zece zile? Biblia ne spune:

„Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus și cu frații Lui” (Fapte 1:14).

„Aceste zile de pregătire erau zile de profundă cercetare. Ucenicii au simțit nevoia lor spirituală și au strigat către Domnul pentru ungerea sfântă care trebuia să-i facă potriviți pentru lucrarea salvării de suflute. Ei nu au cerut o binecuvântare doar pentru ei înșiși. Ei era împovărați de salvarea sufletelor.”⁷

Aceasta s-a împlinit în Fapte 2:1-4.

„Făgăduința Duhului Sfânt nu este limitată la vreo vârstă sau

rasă. Hristos a declarat că influența Duhului Său avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. De la Ziua Cincizecimii până în timpul prezent, Mângâietorul a fost trimis la toți cei care s-au predat în mod complet Domnului și slujirii Sale.”⁸

În ciuda faptului că Duhul Sfânt ne este dat astăzi într-o anumită măsură, pentru a ne învăța și a ne călăuzi în tot adevărul, este nevoie de ploaia târzie promisă pentru a încheia lucrarea lui Dumnezeu, pentru a concluziona proclamarea Evangheliei veșnice. Și această făgăduință va fi împlinită:

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea” (Ioel 2:28, 29).

Când citim cuvântul „după aceea” în cartea lui Ioel, înțelegem că în ultimele zile trebuie îndeplinită o lucrare înainte ca Duhul Sfânt să ne fie dat în cea mai mare măsură. În versetele anterioare din Ioel, profetul clarifică faptul că lucrarea trebuie făcută înainte de ploaia târzie:

„Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii și chiar pruncii de la țată! Să iasă mirele din camera lui și mireasa din odaia ei! Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: „Unde este Dumnezeu lor?” Domnul a fost plin de râvnă pentru țara Lui și S-a îndurat de poporul Său” (Ioel 2:16-18).

Nimeni nu va primi „înviorarea” sau „ploaia târzie”, dacă păcatele sale nu sunt șterse sau anulate. Totuși, este trist să spunem, că mulți se așteaptă să primească acea mare binecuvântare în condiția lor păcătoasă, fără pocăință și convertire, așteptând ca în timpul ploii târzii să fie reformați. Cazurile acestora sunt fără speranță, după cum citim în următoarele afirmații:

„Am văzut că mulți au fost neglijenți în pregătirea atât de necesară și așteptau timpul de „reînviorare” și „ploaia târzie” ca

să-i facă potrivii să stea în picioare în ziua Domnului și să trăiască în prezența Sa. Oh, cât de mulți am văzut în timpul de încercare fără niciun adăpost! Ei au neglijat pregătirea necesară; de aceea ei nu puteau primi învierea pe care toți trebuie să o aibă pentru a-i face potrivii să trăiască în prezența unui Dumnezeu sfânt... Am văzut că nimeni nu putea să aibă parte de „reînviere” dacă nu obținea victorie asupra oricărui atac, asupra mândriei, egoismului, iubirii de lume și asupra oricăror cuvinte sau acțiuni greșite.”⁹

„Acei care amână o pregătire pentru ziua lui Dumnezeu nu o pot obține în timpul de încercare sau la orice alt timp ulterior. Cazurile tuturor acestora sunt lipsite de speranță.”¹⁰

„Zi după zi noi trebuie să căutăm iluminarea Duhului lui Dumnezeu, ca să-și poată face lucrarea asupra sufletului și caracterului. Oh, cât de mult timp a fost irosit dând atenție lucrurilor ușurate. Pocățiți-vă și fiți convertiți, ca păcatele voastre să fie șterse când vor veni vremurile de înviere de la fața Domnului.”¹¹

„Astăzi trebuie să ai vasul tău curățit ca să poată fi gata pentru roua cerească, gata pentru aversele ploii târzii; pentru că ploaia târzie va veni și binecuvântările lui Dumnezeu vor umple fiecare suflet care este curățit de orice întinare. Lucrarea noastră astăzi este de a ne preda sufletele lui Hristos, ca să putem fi făcuți potrivii pentru vremea de înviere de la prezența Domnului – potrivii pentru botzul cu Duhul Sfânt.”¹²

PLOAIA TÂRZIE VA FI REVÂRSATĂ:

„Înainte de pedeapsa finală a judecăților lui Dumnezeu asupra Pământului va fi în poporul Domnului o asemenea reînviere a evlaviei dintâi așa cum nu a mai fost văzută din timpurile apostolice. Spiritul și puterea lui Dumnezeu vor fi revârsate asupra copiilor Săi.”¹³

„Pe măsura ce membrii trupului lui Hristos se apropie de timpul ultimei lor confruntări, „timpul strâmtorării lui Iacov,” ei vor

crește în Hristos și vor fi părtași în mare măsură la Spiritul Său. Când cea de-a treia solie se intensifică într-o mare strigare și când o mare putere și slavă însoțesc încheierea lucrării, poporul credincios al lui Dumnezeu va avea parte la acea slavă. Ploaia târzie este cea care îi reînviorează și îi întărește să treacă prin timpul de strâmtorare. Fețele lor vor străluci de slava acelei lumini care îl însoțește pe cel de al treilea înger.”¹⁴

„Și voi, copii, ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul Dumnezeu vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie ca odinioară” (Ioel 2:23).

„În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii și bătrânii voștri vor visa visuri! Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci” (Fapte 2:17, 18).

„La începutul timpului de strâmtorare, noi am fost umpluți de Duhul Sfânt în timp ce înaintam și proclamam Sabatul mai amplu.”¹⁵

„Începerea aceluia timp de încercare” menționat aici, nu se referă la timpul în care plăgile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă de timp chiar înainte ca ele să fie revărsate, în timp ce Hristos este în sanctuar. La acel moment, în timp ce lucrarea de mântuire se încheie, necazul va veni pe Pământ și națiunile vor fi mânioase, totuși vor fi ținute sub control așa încât să nu fie împiedicată lucrarea celui de-al treilea înger. La acel timp „ploaia târzie” sau reînvierea de la fața Domnului, va veni pentru a da putere vocii puternice a celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada în care cele șapte plăgi vor fi revărsate.”¹⁶

„Poporul lui Dumnezeu și-a îndeplinit lucrarea. Ei au primit „ploaia târzie”, „reînvierea de la fața Domnului,” și sunt pregătiți pentru încercarea din fața lor. Îngerii se grăbesc înapoi și încolo în cer. Un înger care se întoarce de pe Pământ anunță că lucrarea sa este gata; testul final a fost adus asupra

lumii și toți cei care s-au dovedit loiali preceptelor divine au primit „sigiliul viului Dumnezeu.” Apoi Isus Își încheie mijlocirea în sanctuarul de sus.”¹⁷

O EXPERIENȚĂ COLECTIVĂ

Pe măsură ce studiem Scripturile care conțin făgăduințele minunate ale lui Dumnezeu care revărsă asupra noastră Spiritul Sfânt în plinătatea Sa, ar trebui să înțelegem că în acel timp al ploii timpurii, puterea Duhului Sfânt a fost dată în mod colectiv celor care „erau toți adunați în armonie și într-un singur loc.” În timpul ploii târzii experiența poporului lui Dumnezeu ar trebui să fie similară. Versetul Biblic din Zaharia spune:

„Cereți de la Domnul ploaie în timpul ploii târzii! ca Domnul să facă nori strălucitori și să le dea ploaie” (Zaharia 10:1).

De multe ori am citit acest verset biblic și am pus un accent puternic asupra cuvintelor: „Cereți de la Domnul ploaie în timpul ploii târzii,” și am uitat ultima parte a versetului care spune că Domnul va da ploaie „pentru toată iarba de pe câmp.” Aceste ultime cuvinte indică faptul că fiecare dintre cei care se află în câmp (biserica), care la acel timp trebuie să fie o biserică purificată, vor primi ploaia târzie. Acei care au neglijat să își facă pregătirea pentru binecuvântarea ploii târzii nu vor fi găsiți printre ei. Ei vor fi eliminați din rămășița poporului lui Dumnezeu printr-o cerne puternică. Cuvântul inspirației face acest aspect foarte clar:

„Dumnezeu Își cerne poporul. El va avea o biserică sfântă și curată. Nu putem citi inima oamenilor. Dar Domnul a oferit mijloace de a ține biserica în curăție.”¹⁸

„Unii au fost scuturați și lăsați pe dinafară. Cei fără grijă și indiferenți, care nu s-au alăturat celor care nu au prețuit victoria și mântuirea suficient pentru a stăruii pentru ea și a agoniza pentru ea, nu o vor obține și vor fi lăsați în urmă, în întuneric și locurile lor vor fi imediat ocupate de alții care se vor prinde de adevăr și vor intra în rânduri.”¹⁹

VENIREA LUI ISUS

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:11-13).

„Când caracterul Mântuitorului va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni să-i pretindă ca ai Săi. Este privilegiul fiecărui creștin, nu doar să aștepte, ci și să grăbească venirea Domnului nostru.”²⁰

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile Pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:30, 31).

„Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci, Împăratul le va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:31-34).

CONCLUZIE

Pe măsură ce citim despre experiența primilor ucenici la începutul sistemului religios creștin când ei au primit ploaia timpurie, putem vedea că acei care erau în camera de sus au primit botezul Spiritului Sfânt în mod colectiv. Alți membri ai bisericii l-au primit după aceea, în mod individual.

Se poate întâmpla aceasta și în timpul nostru? Se vorbește despre ploaia târzie și ne-am rugat pentru ea adesea, ca un eveniment care va avea loc în viitor. Când se va împlini? Este greșea Domnului pentru întârzierea de a primi această mare binecuvântare? Biblia ne spune: „Deci dacă voi, care sunteți

răi știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13).

În câteva săptămâni, reprezentanții bisericii rămășiței lui Dumnezeu se vor aduna împreună. Se va revărsa Duhul Sfânt asupra delegaților la sesiunea Conferinței Generale din 2025? Poate promisiunea minunată a ploii târzii să fie primită atunci? Dragi frați, să ne pregătim pentru marea binecuvântare. Domnul îi va ajuta pe toți cei care au această dorință de a fi botezați cu Duhul Sfânt. Spiritul Profetic ne avertizează:

„Îngerii lui Dumnezeu veghează asupra dezvoltării caracterului și cântăresc valoarea morală. Timpul de probă aproape se încheie și voi sunteți nepregătiți. Oh, dacă acest cuvânt de avertizare ar arde în sufletele voastre! Pregătiți-vă! Pregătiți-vă!”²¹

Ca un tovarăș slujitor de-al vostru, doresc să fac un apel la fiecare dintre cei care vor merge ca delegați la sesiunea Conferinței Generale din 2025: Vă rog, mergeți la Conferință goliți, eliberați de toate ideile preconceptuate, faceți o pregătire temeinică și faceți pace cu Dumnezeu și cu omul, să aveți o conștiință fără pată și să fiți gata pentru a fi botezați cu Spiritul Sfânt. Cine știe dacă nu va fi împlinită făgăduința atât de mult așteptată? Și toți dintre noi, frați, care nu suntem delegați, ar trebui să ne examinăm viețile, să ne mărturisim păcatele și greșelile înaintea lui Dumnezeu și unul față de altul și să cerem iertare, așa încât păcatele noastre să fie șterse și să ne rugăm cu seriozitate pentru succesul Conferinței, ca Domnul să Își cer-

ceteze slujitorii cu ploaie de mari binecuvântări. Spiritul Profetic ne sfătuiește:

„Fie ca creștinii să pună deoparte disensiunile și să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea celor pierduți. Fie ca ei să ceară cu credință binecuvântarea și ea va veni. Revărsarea Duhului în zilele apostolice a fost „ploaia timpurie” și rezultatul a fost glorios. Dar „ploaia târzie” va fi mai abundentă.”²²

„Astăzi trebuie să te predai lui Dumnezeu, ca să poți fi golit de eu, golit de invidie, gelozie, bănuială rea, ceartă, orice Îl va dezonoara pe Dumnezeu, astăzi trebuie să ai vasul tău curățit ca el să poată fi gata pentru roua cerească, pentru că ploaia târzie va veni și binecuvântarea lui Dumnezeu va umple orice suflet care este curățit de orice întinare. Este lucrarea noastră astăzi să ne predăm sufletele lui Hristos, ca să putem fi făcuți potriviți pentru vremea de înviere de la fața Domnului – făcuți potriviți pentru botezul Duhului Sfânt.”²³

Referințe:

- ¹ Mărturii pentru predicatori, pg. 506.
- ² Marea luptă, pg. 611.
- ³ Calea către Hristos, pg. 41.
- ⁴ Ibid., pg. 57.
- ⁵ Ibid., pg. 59.
- ⁶ Marea luptă, pg. 611, 612. (ediția 1888.) (cuvintele din paranteză sunt în original.)
- ⁷ Istoria Faptelor Apostolilor, pg. 37.
- ⁸ Ibid., pg. 49.
- ⁹ Experiențe și viziuni, pg. 71.
- ¹⁰ Marea luptă, pg. 620.
- ¹¹ Veți primi o putere, pg. 319.
- ¹² The Review and Herald, 22 martie 1862.
- ¹³ Marea luptă, pg. 464.
- ¹⁴ The Review and Herald, 27 mai 1862.
- ¹⁵ Experiențe și viziuni, pg. 33.
- ¹⁶ Ibid., pg. 85, 86.
- ¹⁷ Marea luptă, pg. 613.
- ¹⁸ Mărturii pentru comunitate, vol. 1, pg. 99.
- ¹⁹ Experiențe și viziuni, pg. 271.
- ²⁰ Maranata, pg. 112.
- ²¹ Mărturii pentru comunitate, vol. 2, pg. 401.
- ²² Hristos, Lumina lumii, pg. 827.
- ²³ Harul uimitor al lui Dumnezeu, pg. 205.

**„ÎNGERII LUI DUMNEZEU VEGHEAZĂ
ASUPRA DEZVOLTĂRII CARACTERULUI
ȘI CÂNTĂRESC VALOAREA MORALĂ.
TIMPUL DE PROBĂ APROAPE SE ÎNCHEIE
ȘI VOI SUNTEȚI NEPREGĂTIȚI.
OH, DACĂ ACEST CUVÂNT DE AVERTIZARE
AR ARDE ÎN SUFLETELE VOASTRE!
PREGĂTIȚI-VĂ! PREGĂTIȚI-VĂ!”**

SABAT, 14 DECEMBRIE 2024

VENIREA LUI ISUS HRISTOS

DE MARCELO PONCE – GERMANIA

„Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2:13)

„Unul dintre cele mai solemne și totuși cele mai slăvite adevăruri descoperite în Biblie este acela al celei de-a doua veniri a lui Hristos care va încheia marea lucrare de răscumpărare. Pentru poporul peregrin al lui Dumnezeu, atât de mult timp lăsat să locuiască „în ținutul și în umbra morții,” o speranță prețioasă, care inspiră bucurie este dată în făgăduința arătării Sale, care este „învierea și viața”, pentru „a-i aduce din nou acasă pe izgoniții Săi.” Doctrina celei de-a doua veniri este o notă fundamentală în Scripturile sacre.”¹

Eram copil de 11 ani când am participat la întâlnirile bisericii noastre cu familia mea pentru pri-

ma dată. Acolo am început să aud pentru prima dată minunata solie a venirii lui Isus Hristos din nou pe Pământ; și marile evenimente descoperite în profețiile care au fost împlinite cu exactitate și la timpul la care au fost prezise, sunt o dovadă că vom putea vedea acel eveniment într-un timp scurt.

FĂGĂDUINȚA SA

Cu puțin timp înainte ca Isus să meargă în Ghetsemani pentru ultima dată să Se roage, El Și-a anunțat ucenicii că urma să-i părăsească pentru că misiunea Sa pământească a ajuns la final și El urma să Se întoarcă în locul unde ei, pentru moment, nu puteau merge cu El. Văzând reacția naturală a ucenicilor de tristețe și probabil de abandon, Isus le-a zis: „Să nu vi se tulbure

inima” (Ioan 14:1). Acele cuvinte le-au dat speranță și, asemenea lor, Isus Își dorește să dea fiecărui credincios încrederea că știe că El înțelege toate împrejurările vieții și că are tot ceea ce sufletul are nevoie pentru a avea pace. Apoi El le-a zis: „În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc” (Ioan 14:2).

Acele case reprezintă un cămin și un cămin este locul unde noi toți în general găsim siguranță, pace și fericire. Acea făgăduință ar trebui să fie o mare inspirație pentru fiecare dintre noi; vom ajunge acasă acolo unde de asemenea: „lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul” (Isaia 65:25). Acel cămin va fi departe de tot ceea ce azi ne produce tristețe și nesiguranță, unde „El va șterge orice lacrimă din

ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere” (Apocalipsa 21:4).

Dar următoarea făgăduință a fost la fel de mare ca prima: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14:3). „Voi veni din nou” a fost balsamul de care ucenicii aveau nevoie la acel moment. Ei nu știau încă despre testul care îi aștepta, dar de atunci această făgăduință urma să fie centrul atenției și motivației lor de a merge să predice revenirea Sa și să se străduiască să Îl facă decunoscut pe Isus Hristos la orice națiune, neam, limbă și popor.

ÎNĂLTAREA ȘI ÎNTOARCEREA LUI

La patruzeci de zile după învierea Sa, Isus i-a condus pe ucenicii

Săi la Muntele Măslinilor, lângă Betania, în fața orașului Ierusalim în care El fusese respins și apoi condamnat la moarte. Era momentul despărțirii și ocazia de a da ultimele instrucțiuni acestui grup de bărbați și femei care reprezentau oia pierdută care a fost găsită. Cuvintele lui Isus nu au fost reproșuri pentru greșelile sau erorile lor, ele au fost cuvinte de cea mai profundă tandrețe și simpatie.

„Cu mâinile întinse pentru binecuvântare și ca și când îi asigura de grija Sa protectoare, El S-a înălțat încet din mijlocul lor, atras spre cer de o putere mai mare decât atracția pământească. Când El S-a ridicat, ucenicii cuprinși de teamă au privit cu ochii încordați ultima întrezărire a înălțării Domnului lor. Un nor de slavă L-a ascuns de privirea lor; și cuvintele s-au întors la ei în timp ce carul de nori cu îngeri L-a primit, ”Iată, Eu sunt cu voi întotdeauna, chiar până la sfârșitul lumii.” În același timp a plutit în jos către ei cea mai dulce și mai fericită muzică a corului îngerilor.”²

În acel moment doi îngeri puternici cu chip de oameni, din simpatie și dragoste față de ucenicii care priveau către cer, s-au apropiat și i-au întrebat: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:11). Acesta a fost același mesaj de speranță pe care Isus li l-a spus cu mult înainte: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale” (Matei 25:31). Aceasta a fost aceeași descoperire pe care Ioan a primit-o pe insula Patmos: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile Pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin” (Apocalipsa 1:7). Îngerii i-au asigurat că acest și același Isus pe care ei L-au văzut urcând la cer va veni din nou așa cum S-a înălțat. Într-adevăr, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea.

SEMNELE VENIRII SALE

A înțelege mai mult despre timpul sfârșitului a fost ceva care le-a

atras atenția ucenicilor – și ar trebui să o atragă și pe a noastră. Ei au venit la Isus în particular să-L întrebe: „Spune-ne când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii acesteia?” (Matei 24:3).

În locurile unde tehnologia este mai dezvoltată și călătoriile se fac cu mijloace moderne de transport, noi suntem deosebit de atenți la semnalele pe care navigatorul prin satelit sau dispozitivele GPS ni le dau, despre distanța rămasă până la destinație sau posibile modificări ale rutei selectate. Profețiile biblice sunt foarte asemănătoare cu un GPS care ne spune unde suntem în timp, așa încât să putem fi pregătiți și ghidați în mod sigur spre destinație.

DEZAMĂGIREA

„Drept răspuns, Isus le-a zis: Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: Eu sunt Hristosul! Și vor înșela pe mulți” (Matei 24:4, 5). De ce a prezentat Hristos aceasta ca primul semn înainte de sfârșit? Răspunsul este dat de apostolul Petru: „Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). Dragi frați și surori, Satan de asemenea știe profețiile Bibliei și cunoaște că venirea lui Hristos va pune capăt domniei sale de teroare. De aceea cu mare viclenie și intrigă șireată - întocmai asemenea unui leu care își supraveghează victima înainte de a o ataca – el introduce doctrine false amestecate cu bucăți din adevăr pentru a-i face pe credincioși să cadă în capcanele sale. Răspândirea Islamului, Budismului, agnosticismului și a altor curente filosofice prin lume au distorsionat percepția oamenilor cu privire la caracterul singurului Dumnezeu adevărat, Creatorul cerului și Pământului și i-au distanțat de singura sursă de cunoaștere, Biblia.

Singura noastră siguranță stă în studierea Sfintei Scripturi cu multă rugăciune și dedicație. Este singurul lucru care ne poate proteja împotriva erorii. Dacă facem astfel, vom fi cu siguranță capabili să afirmăm: „La lege și la mărturie: dacă nu vor vorbi în acord cu acest

cuvânt, este pentru că nu există nicio lumină în ei” (Isaia 8:20). Cu studiul lor frecvent vom fi capabili să depozităm în mințile noastre singura comoară care ne va face să afirmăm: „Este scris.” Dar o avertizare: cu avansarea tehnologiei este din ce în ce mai obișnuit să vedem cum credincioșii au abandonat citirea Bibliilor convenționale de hârtie. Pe de o parte, a fost făcut mai ușor pentru noi să purtăm întotdeauna bibliotecile complete, lecțiile, imnurile etc. pe dispozitivele noastre electronice. Dar pe de altă parte, la cel mai mic semnal al unui mesaj care ajunge la noi sau un mic moment de distragere, abandonăm studiul și mințile noastre se schimbă rapid către alte lucruri care nu au adesea nimic de-a face cu acel moment. Cu mare ușurință și prin această metodă, Satan a reușit de multe ori să-i despartă pe credincioși de studiul adevărului.

RĂZBOAIE, MOLIME, FOAMETE, CUTREMURE

Isus i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății și pe alocurea vor fi cutremure de Pământ, foamete și ciumi” (Matei 24:6, 7). În anii recenți am fost martori oculari la revolta națiunilor. În timp ce fiecare caută în prezent pacea, războaie majore au izbucnit și au ucis mii în jurul lumii. Deplasarea miilor de refugiați produsă de război și instabilitate politică în multe țări, i-a adus în diferite direcții, creând adevărate crize umanitare unde predomină durerea și foametea. În ciuda acestor orori, bugete de milioane ale marilor puteri sunt alocate pentru a cumpăra arme și muniție și a continua războaiele.

Pe de altă parte, în timp ce în unele țări există o abundență de mâncare și mulți oameni se îmbolnăvesc din cauza tuturor mâncărilor de tip fast food și nesănătoase pe care le consumă și în timp ce în fiecare zi mii de tone de mâncare sfârșesc prin a ajunge la gunoi,

sunt de asemenea alte locuri unde mii mor de foame. Este dificil să acceptăm aceasta în secolul 21, cu toate dezvoltările tehnologiei și facilitățile și viteza cu care lucrurile pot fi transportate. Există locuri unde oamenii mor din cauza bolilor produse de faptul că nu au apă de băut sau din cauza slăbiciunii pentru că nu au nimic de mâncare. Catastrofe naturale care s-au petrecut în decadele recente sunt de asemenea printre semnele la care S-a referit Isus. În timp ce seceta distruge viața în unele regiuni ale planetei, inundațiile produse de ploi extreme și anormale sau tornade și uragane lasă distrugerii și mii de victime în urma lor. În anii recenți, cutremure violente s-au petrecut în diferite locuri și nu doar că au crescut în putere, ci și în numărul mare de victime pe care l-au lăsat în urmă.

„Cât de adesea auzim despre cutremure și tornade, distrugerii prin foc și inundații, cu o mare pierdere de vieți și proprietăți! Aparent, aceste calamități sunt izbucniri capricioase ale forțelor dezorganizate și necontrolate ale naturii, cu totul dincolo de controlul omului; dar în ele toate, scopul lui Dumnezeu poate fi citit. Ele sunt agenții prin care El caută să-i trezească pe bărbați și femei la un simț al pericolului lor.”³ Oamenii de știință și filosofi în căutarea de explicații și metode de a împiedica aceste evenimente au ajuns la concluzia că totul este un rezultat al schimbării climatice și aceasta este cauza pentru care natura reacționează în acest mod. Încă o dată, teoriile omenești abat urechile oamenilor de la adevăratul motiv al acestor evenimente. Este adevărat că natura suferă și este modificată prin acțiunile omenirii, dar nu trebuie să ignorăm că acestea sunt de asemenea semnele la care Isus s-a referit. Nici n-ar trebui să ignorăm consecințele pe care acei care au distrus Pământul le vor suferi. „Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi proroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari și să prăpădești pe cei ce prăpădesc Pământul” (Apocalipsa 11:18). Marea lucrare a creațiunii este distrusă și acei care sunt res-

ponsabili pentru deteriorarea ei, vor fi pedepsiți.

Sunt aceste evenimente semnele pe care Isus le declară ucenicilor Săi că vor sluji ca un semn pentru a ști cum să distingă vremea? Da, ele sunt. După cum ucenicii au întrebat, când va fi sfârșitul veacului? Noi nu putem seta o dată, noi putem doar să interpretăm semnele și să înțelegem că nu a mai rămas mult timp pentru lumea noastră și locuitorii ei. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Matei 24:36).

ISTORIA SE REPETĂ

Isus a subliniat că acel timp de la sfârșit va fi asemănător cu timpul dinainte de potop. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului” (Matei 24:37-29).

Mâncatul, băutul, căsătoritul nu sunt lucruri ilegale. Ceea ce le-a făcut urâte înaintea lui Dumnezeu sunt extremele în care omul le-a dus. De cele mai frecvente boli de astăzi sunt în mare măsură responsabile obiceiurile de mâncat și băut rele, o viață sedentară și folosirea substanțelor de abuz care sunt dăunătoare sănătății.

Expunerea prelungită la agenți toxici cum sunt cei inhalați în marile orașe sau folosirea tutunului și drogurilor, nu doar că a produs multe boli, ci de asemenea a dus la modificări genetice care predispun la boli degenerative și autoimune. Istoria a ceea ce s-a întâmplat cu Sodoma și Gomora, la fel ca experiența trăită de Israel în Sitim în fața țării făgăduite, sunt avertizări care au fost înregistrate ca să ne învețe că senzualitatea și pasiunile necontrolate pot duce ființele umane să comită înaintea lui Dumnezeu cele mai urăcioase și dezgustătoare fapte pe care ni le putem imagina. „De-a lungul tuturor acestor veacuri au fost presărate epave de caracter care au eșuat pe stâncile îngăduinței

senzuale. Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, când poporul lui Dumnezeu stă la hotarele Canaanului ceresc, Satan, ca în vechime, își va dubla eforturile pentru a-l împiedica să intre în pământul cel bun. El își întinde cursele pentru fiecare suflet. Nu doar cel neștiutor și necultivat are nevoie să fie păzit; el va pregăti ispitele sale pentru cei care se află în cele mai înalte poziții, în cele mai sfinte slujbe; dacă va putea să-i conducă să își profaneze sufletele, el va putea distruge pe mulți prin ei. Și el angajează aceiași agenți astăzi, cum a angajat cu trei mii de ani în urmă. Prin prietenii lumești, prin farmecul frumuseții, prin căutarea de plăceri, veselie, petreceri sau cupa de vin, el ispitește la încălcarea poruncii a șaptea.”⁴

GRĂBIND VENIREA SA

„Este privilegiul fiecărui creștin, nu doar să aștepte, ci și să grăbească venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Petru 3:12, margine). Dacă toți cei care mărturisesc numele Lui ar aduce roadele slavei Sale, cât de repede întreaga lume ar fi semănată cu sămânța Evangheliei. Foarte rapid ultima mare recoltă ar fi coaptă și Hristos ar veni să-și adune grâul prețios.”⁵

Este privilegiul nostru să vorbim despre binecuvântata speranță care este întoarcerea lui Isus Hristos. Este de asemenea privilegiul nostru să facem aceeași lucrare de reformă pe care Ioan Botezătorul a făcut-o pentru a pregăti calea pentru prima venire a Domnului. „Marele subiect al reformei trebuie agitat și mintea publicului trebuie mișcată. Cumpătarea în toate lucrurile trebuie conectată cu solia, pentru a întoarce poporul lui Dumnezeu de la idolatria sa, de la lăcomia sa și de la extravaganța sa în îmbrăcăminte și alte lucruri.”⁶

Acum este timpul pentru a face o schimbare în viețile noastre, când ascultarea noastră de poruncile lui Dumnezeu descoperă că Îl iubim cu adevărat. Nu mai este timp de pierdut. Trebuie să închidem în mod hotărât ușile spre tot ce nu reprezintă caracterul aceluiași popor care se pregătește să fie mutat în căminurile cerești. Faptele noastre ar

UNICUL SCOP AL TIMPULUI DE PROBĂ DE CARE NE BUCURĂM ASTĂZI ESTE CA NOI SĂ-L FOLOSIM PENTRU CONSACRAREA ȘI PREGĂTIREA NOASTRĂ PENTRU ZIUA CEA MARE A VENIRII LUI HRISTOS.

trebui să demonstreze că „în ceruri este conversația noastră; de unde și așteptăm pe Mântuitorul, Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3:20).

„Unicul scop al timpului de probă de care ne bucurăm astăzi este ca să-l folosim pentru consacrarea și pregătirea noastră pentru marea zi a revenirii lui Hristos.”

PREGĂTIREA NOASTRĂ

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). Unicul scop al timpului de probă de care ne bucurăm astăzi este ca să-l folosim pentru consacrarea și pregătirea noastră pentru marea zi a revenirii lui Hristos. Fiecare zi care trece este cu o zi mai puțin în numărătoarea inversă până la sfârșit. Dacă Isus nu S-a întors încă, este doar pentru că El ne dă timp să putem trece cu toții printr-o pocăință temeinică și o experiență de convertire profundă, veritabilă în viețile noastre.

Salvarea noastră a fost făcută cu prețiosul sânge al lui Hristos, Mielul fără pată și fără întinare (1 Petru 1:18, 19) pentru a ajunge în acele căminuri pe care „ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc” (1 Corinteni 2:9). Să nu lăsăm ca atracțiile pe care acest Pământ ni le oferă, petrecerile și tradițiile sale, moda nenecesară sau împodobirea, mâncarea sau băutura nesănătoase

sau iubirea de bani și de posesiuni pământești să ne despartă de solia prețioasă a venirii Domnului și de faptul că acum este timpul să ne pregătim!

CONCLUZIE

Doar harul lui Dumnezeu poate să ne ajute să ne pregătim pentru venirea Sa. Doar lucrarea Spiritului Sfânt poate să ne convingă în chemarea la pocăință și convertire. Fie ca rugăciunea noastră zilnică să fie „vie împărăția Ta.” Fie ca binecuvântata speranță să fie ca o torță care să ilumineze pelerinajul nostru în această lume întunecată atât de plină de rău și suferință. Fie ca scopul nostru să fie să înaintăm în mod continuu spre țintă, pentru premiul chemării supreme (Filipeni 3:14) pentru a-L reflecta pe Isus în fiecare zi și în fiecare acțiune. Fie ca religia curată și neîntinată (Iacov 1:27) să fie rezultatul lui Hristos în noi.

„Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni să-i pretindă ca ai Săi.”⁷ Maranata, Domnul vine! El declară: „Cu siguranță, Eu vin curând. Amin! Da, vino, Doamne Isuse” (Apocalipsa 22:20). Amin.

Referințe:

¹ Marea luptă, pg. 299.

² Hristos Lumina lumii, pg. 830, 831.

³ Profeți și Regi, pg. 277.

⁴ Patriarhi și Profeți, pg. 457, 458.

⁵ Parabolele Domnului Hristos, pg. 69.

⁶ Mărturii pentru comunitate, vol. 3, pg. 62.

⁷ Parabolele Domnului Hristos, pg. 69.

ÎMPĂRĂȚIA , SLAVEI

DE ROMULO BORGES – BRAZILIA

Când încheiem Săptămâna de Rugăciune, e ca și cum am încheia o călătorie plină de secrete și descoperiri. Ghidându-ne de la o descoperire la alta, Scripturile ne-au servit ca busolă. Clădind pe textul din Fapte 3:19 și 20, am explorat teme semnificative cum ar fi pocăința, convertirea, ștergerea păcatelor, vremea de înviore și venirea lui Isus. Acum, la această adunare finală, ne vom adânci în „Împărăția Slavei.”

Această împărăție nu este una obișnuită, mărginită de granițe pământești sau de timp uman; este o realitate eternă, la fel de vastă și impunătoare ca Universul însuși, ancorată în dreptatea de neclintit a Domnului nostru Isus Hristos. Ca un far care rezistă testului timpului și furtunilor, această Împărăție este descrisă în Daniel 2:44: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul

cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic.”

De aceea, vă invit să explorăm împreună făgăduințele veșnice ale acestei împărății glorioase.

ÎMPĂRĂȚIA HARULUI ȘI ÎMPĂRĂȚIA SLAVEI

Sfânta Scriptură evidențiază manifestarea împărăției lui Dumnezeu în două faze distincte:

- (1) Împărăția harului și
- (2) Împărăția slavei.

Slava nu poate exista fără manifestarea anterioară a harului; de aceea, este esențial să participăm mai întâi la împărăția harului pentru a intra în împărăția slavei.

Când Isus Și-a început slujirea Sa în Galileea, El a proclamat soseirea împărăției lui Dumnezeu cu aceste cuvinte: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:14, 15).

„Când Isus călătorea prin Galileea, învățând și vindecând, mulțimile se îngrămădeau la El din orașe și sate... Niciodată înainte nu a fost o astfel de perioadă ca aceasta pentru lume. Cerul a fost coborât la oameni. Sufletele flămânde și însetate care au așteptat îndelung pentru mântuirea lui Israel, sărbătoreau acum harul unui Mântuitor îndurător.”¹

Împărăția harului, vestită de Isus, și-a atins apogeul la crucea Calvarului, unde El a luat locul nostru și a murit în locul nostru ca să ne răscumpere din condamnarea

vântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.”

„După cum solia primei veniri a lui Hristos a anunțat împărăția Sa de har, tot așa solia celei de-a doua Sa veniri anunță împărăția Sa de slavă. Și cea de-a doua solie, ca prima, se bazează pe profeții.”²

Cuvântul „împărăție” din textul lui Matei, când se referă la împărăția slavei, este folosit de Isus ca o descriere a ceea ce se va întâmpla la sfârșitul timpurilor când El va întemeia împărăția universală a lui Dumnezeu. Deși acest eveniment este în viitor, făgăduința că Domnul va veni este o realitate. Și El Însuși a zis:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 13:1-3).

Pe baza acestor descoperiri prețioase, creștinii nu doar că trăiesc cu asigurarea mântuirii în prezent, ci de asemenea în speranța răscumărării finale în împărăția slavei.

GLORIFICAREA PERMITE SUBIECȚILOR EI SĂ TRĂIASCĂ ÎN ÎMPĂRĂȚIA SLAVEI

Glorificarea este atingerea divină care transformă ființele umane, eliberându-le de consecințele păcatului și făcându-le nemuritoare. Luați în considerare ceea ce 1 Corinteni 15:51, 52 declară:

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.”

Trupul actual al unui credincios în Hristos nu este potrivit pentru viața cerească, așa cum este el muritor, degradat și fragil. Deși credinciosul se bucură de plinătatea Duhului în viața sa, trupul său poartă încă semnele morții. De aceea, la sunetul ultimei trâmbițe, care va avea loc la a doua venire a lui Hristos, Hristos îi va da un trup nou.

Acest trup nou va fi nepieritor, slăvit, liber de păcat și nemuritor, pregătit pentru viața veșnică. Trupul natural al creștinului va fi transformat într-un trup spiritual capabil să reziste slavei lui Dumnezeu și să fie gata pentru mutare.

Dumnezeu va împărți atingerea divină a transformării fiecărui individ mântuit, atât sfinților înviați, cât și credincioșilor care nu au experimentat moartea. Cartea *Marea Luptă* exprimă în mod minunat acest gând:

„El va schimba trupurile noastre netrebnice și le va modela după asemănarea trupului Său slăvit. Forma muritoare, coruptă, lipsită de frumusețe, odată poluată de păcat, devine perfectă, minunată și nemuritoare.”³

Totul va fi desăvârșit! Această transformare va afecta structura corpului omenesc, dar va păstra identitatea personală a fiecărui individ, permițând celor răscumparați să se recunoască unul pe celălalt.

„Identitatea noastră personală este păstrată la înviere... Ultimele trăsături care mai persistă din blestemul păcatului vor fi îndepărtate și cei credincioși ai lui Hristos vor apărea în „frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru”, la minte și suflet, și trup, reflectând chipul desăvârșit al Domnului lor.”⁴

CARACTERISTICILE ÎMPĂRĂȚIEI SLAVEI

Când ne referim la împărăția slavei, ne gândim la Dumnezeuul Paradisului, la Noul Pământ și la cerul nou. Totuși, este crucial să recunoaștem că limbajul nostru omenesc este inadecvat să descrie slava cerească. Toate resursele lingvistice sunt insuficiente pentru a portretiza în mod adecvat Paradisul lui Dumnezeu. În cartea *Marea Luptă*, pagina 675 este subliniat acest punct: „Limbajul uman este inadecvat să descrie răsplata celui neprihănit. Va fi cunoscută doar de cei care o vor privi. Nicio minte finită nu poate înțelege slava Paradisului lui Dumnezeu.

În ciuda limitărilor limbajului uman, putem să ne inspirăm din cuvintele profeților și să lăsăm imaginația să ne conducă spre Paradisul divin. În descoperirile din Apocalipsa, apostolul Ioan a fost binecuvântat să prindă o licărire a

păcatului. Prin prevederile harului Său, omenirea primește iertarea de păcate, împăcarea cu Dumnezeu și mântuirea completă. După cum este scris în Efeseni 2:8: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”

Isus de asemenea, ne-a învățat despre venirea viitoare a Împărăției lui Dumnezeu la a doua Sa apariție. Printre diferitele Sale învățături, noi evidențiem ceea ce Matei 25:31-34 are să ne spună în acest context:

„Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. Atunci, Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți, binecu-

slavei cerești din împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Sublinierile sale se află în relatarea din Apocalipsa 21:1-5, care declară:

„Apoi am văzut un cer nou și un Pământ nou; pentru că cerul dintâi și Pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă, împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu, cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.”

Pe baza viziunii profetice a lui Ioan, putem evidenția anumite caracteristici ale împărăției slavei:

PĂMÂNTUL FĂCUT NOU ȘI IERUSALIMUL CERESC

Expresia „Noul Pământ” indică o creație nouă. Planeta pe care păcatul a afectat-o atât de profund va fi distrusă, consumată de flăcările judecății divine. Satan, îngerii lui și toți cei răi vor fi complet distruși. După cum ne spune Maleahi 4:1:

„Căci iată, vine ziua care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea, ziua care vine îi va arde, zice Domnul oști-

rilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură.”

Odată cu distrugerea instigatorului păcatului (Satan) și curățirea planetei, slava Edenului va fi restaurată. Creația va fi în armonie cu Creatorul și Noul Ierusalim va fi capitala Noului Pământ.

SLAVA NOULUI IERUSALIM

Descrierea Noului Ierusalim ne impresionează cu frumusețea și splendoarea sa. El va străluci de slava lui Dumnezeu și va scânteia ca o piatră prețioasă, asemenea iaspisului, cu strălucirea cristalului. (Vezi Apocalipsa 21:10, 11.)

TEMPLUL LUI DUMNEZEU ÎNTRE OAMENI

Domnul va fi prezent cu poporul Său. Dumnezeu va alege să locuiască între cei pe care i-a răscumpărat, care sunt acum copiii Săi veșnici. Ei se vor bucura pentru totdeauna de prezența Sa prețioasă și de lumina Sa. Hristos, Cel care i-a răscumpărat, va sta lângă ei. Cei mântuiți vor avea privilegiul de a se închina Dumnezeirii față în față pentru toată veșnicia. Templul lui Dumnezeu va fi între ei, stabilind o relație intimă și tandră între Iehova și cei răscumpărați.

„Poporul lui Dumnezeu este privilegiat să mențină o comuniune deschisă cu Tatăl și cu Fiul. „Acum vedem în chip întunecos, ca într-o oglindă.” 1 Corinteni 13:12. Noi privim imaginea lui Dumnezeu reflectată, ca într-o oglindă, în lucrările naturii și în modul Său de a proceda cu oamenii; dar atunci Îl

vom vedea față în față, fără vreun vâl întunecos între noi.”⁵

NU VOR MAI FI ÎNTRISTĂRI ȘI LACRIMI

Ioan, profetul de pe Patmos, descria situația bucuriei veșnice și a fericirii din Paradisul lui Dumnezeu:

„Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apocalipsa 21:4).

Pe Noul Pământ, împărăția slavei va fi căminul veșnic al celui răscumpărat, unde nu vor mai fi lacrimi, pentru că toate motivele care produc tristețe și plâns vor fi lucruri ale trecutului.

„Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi” (Isaia 35:10).

NU VA MAI FI BOALĂ

Pe Noul Pământ, nu va mai fi boală. Nu va mai fi nevoie de spitale, doctori sau tratamente medicale. Toate consecințele păcatului vor fi înlăturate și nimeni nu va mai spune, „Sunt bolnav!”

„Niciun locuitor nu zice: „Sunt bolnav!” Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui” (Isaia 33:24).

„Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci șchiopul va sări ca un cerb și limba mutului va cânta de bucurie, căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie” (Isaia 35:5, 6).

NU VA MAI FI UN ALT TIMP DE PROBĂ CARE SĂ NE FIE DAT, ÎN CARE SĂ NE PREGĂTIM PENTRU CER. ACEASTA ESTE SINGURA ȘI ULTIMA NOASTRĂ OCAZIE DE A NE FORMA CARACTERE CARE SE VOR POTRIVI PENTRU VIITORUL CĂMIN PE CARE DOMNUL L-A PREGĂTIT PENTRU TOȚI CEI CARE SUNT ASCULTĂTORI DE PORUNCILE LUI.

NU VA MAI FI MOARTE SAU PROCESIUNI FUNERARE

În viața pământească, moartea pune capăt multor vieți fericite. Pe Noul Pământ, nu va mai fi moarte, procesiuni funerare sau morminte.

„Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:54).

Nu va mai fi un alt timp de probă care să ne fie dat, în care să ne pregătim pentru cer. Aceasta este singura și ultima noastră ocazie de a ne forma caractere care se vor potrivi pentru viitorul cămin pe care Domnul l-a pregătit pentru toți cei care sunt ascultători de poruncile Sale.

CREȘTERE ÎN ÎMPĂRĂȚIA SLAVEI

Pe Noul Pământ, cei mântuiți vor explora minunile iubirii lui Dumnezeu și vor continua să studieze neobosiți pentru a înțelege mai mult și mai mult din puterea creatoare a lui Dumnezeu.

„Acolo, mințile nemuritoare vor contempla cu o încântare neschimbată minunile puterii creatoare, misterele iubirii răscumpărătoare. Nu va mai fi niciun vrăjmaș nemilos, înșelător care să ispitească la uitarea de Dumnezeu. Fiecare facultate va fi dezvoltată, fiecare capacitate sporită. Dobândirea de cunoștințe nu va obosi mintea și nu va epuiza energiile. Cele mai mari întreprinderi pot fi continuate, cele mai mărețe aspirații atinse, cele mai înalte ambiții realizate; și tot vor mai apărea noi înălțimi de atins, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, obiective proaspete care să solicite puterile minții, și sufletului, și trupului.

„Toate comorile universului vor fi deschise studierii pentru răscumpărării lui Dumnezeu. Neîngrădiți de moarte, ei își vor întinde aripile în zbor neobosit spre lumile de departe – lumi care au tremurat cu înfrustrare la spectacolul durerii umane și au răsunit cu cântece de bucurie la veștile despre un suflet răscumpărat. Cu o încântare de nedescris, copiii Pământului intră în bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei împărtășesc comorile cunoștinței și

înțelegerii câștigate de-a lungul veacilor de veacuri prin contemplarea lucrării mâinilor lui Dumnezeu. Cu vederea neîntunecată, ei contemplă slava creației – sori și stele și sisteme, toate în ordinea lor prestabilită, înconjurând tronul Dumnezeirii. Pe toate lucrurile, de la cel mai mic până la cel mai mare, este scris numele Creatorului și în toate sunt așiate bogățiile puterii Sale.

„Și anii veșniciei, pe măsură ce trec, vor aduce descoperiri mai bogate și chiar mai glorioase despre Dumnezeu și despre Hristos. După cum cunoașterea este progresivă, la fel vor crește dragostea, reverența și fericirea. Cu cât oamenii vor învăța mai multe despre Dumnezeu, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide înaintea lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare ale marii lupte cu Satana, inimile celor răscumparați tresaltă cu o devoțiune mai zealoasă și cu o bucurie mai încântătoare, ei își ating harpele de aur; și de zece mii de ori zece mii și mii de mii de voci se unesc pentru a se adăuga puternicului cor de laude.”⁶

Reîntoarcerea păcatului nu va mai amenința niciodată să crească în împărăția slavei, pentru că nu va mai fi ispititor sau vreun risc ca răul să mai existe. De asemenea, niciun pom al cunoștinței binelui și răului nu va mai oferi ocazia de ispită. Universul a fost martor la rebeliunea lui Satan și a văzut consecințele. Dreptatea divină a fost stabilită și tot vastul domeniu al lui Dumnezeu va proclama:

„Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților” (Apocalipsa 15:3).

Într-adevăr, va fi doar o amintire a luptei dintre bine și rău. Deși suferințele, durerile și ispitele de pe Pământ s-au sfârșit, poporul lui Dumnezeu va avea întotdeauna o înțelegere clară și inteligentă a prețului plătit pentru salvarea lor. Hristos va purta în continuare în trupul Său semnele răscumpărării. Prin veacurile nesfârșite ale veșniciei, aceste semne vor purta mărturia dragostei imense a lui Dumnezeu și a sacrificiului nemăsurabil al lui Isus pentru a ne răscumpăra.

„Faptul că Făcătorul tuturor lumilor, Arbitrul tuturor destinelor, a lăsat deoparte slava Sa și S-a umilit pe Sine Însuși din dragoste pentru om, va stârni întotdeauna uimirea și adorația Universului. Când po-

porul celor salvați se uită la Răscumpărătorul lor și privește slava veșnică a Tatălui strălucind pe fața Sa, când ei privesc tronul Său, care este din veșnicie în veșnicie și știu că împărăția Sa nu va avea sfârșit, ei izbucnesc într-un cântec încântător: „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost înjunghiat și care ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele Său cel prețios!”⁷

CONCLUZIE

După ce am explorat împărăția slavei și minunile ei incomparabile, se ridică niște întrebări profunde: Cine va avea privilegiul de a se bucura de încântarea acestei împărății? Cine vor fi moștenitorii ei?

În lumina descoperirilor divine, găsim răspunsurile: Acei care îmbrățișează și trăiesc împărăția harului vor deveni subiecți ai împărăției slavei. Ei sunt cei care vor birui adversitatea lumii, cărnii și pe cel rău.

„Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu” (Apocalipsa 21:7).

Aceștia au o comuniune personală cu Isus Hristos, Mântuitorul și cu Domnul vieților lor. Ei au fost transformați prin harul Lui în timpul mântuirii.

Dragi frați și prieteni, trăim în momentele finale ale istoriei acestei lumi. Curând, foarte curând, vom fi martori la venirea împărăției slavei și vom avea privilegiul de a ne bucura de desfătarea sa veșnică. De aceea, „trebuie să folosim cel mai bine ocaziile noastre prezente. Nu va mai fi un alt timp de probă care să ne fie dat, în care să ne pregătim pentru cer. Aceasta este singura și ultima noastră ocazie de a ne forma caractere care se vor potrivi pentru viitorul cămin pe care Domnul l-a pregătit pentru toți cei care sunt ascultători de poruncile Sale.”⁸

Dorința mea sinceră este ca să stăm împreună ca biruitori. Nu putem risca să ne pierdem mântuirea. Fie ca Dumnezeu să ne ajute și să ne binecuvânteze așa încât voi și cu mine să putem împărți împărăția slavei în paradisul ceresc. Amin!

Referințe:

¹ Hristos Lumina lumii, pg. 232.

² Ibid., pg. 234.

³ Marea luptă., pg. 645.

⁴ Credința prin care trăiesc, pg. 185.

⁵ Marea luptă., pg. 676, 677.

⁶ Ibid., pg. 677, 678.

⁷ Ibid., pg. 651, 652.

⁸ Evenimentele ultimelor zile, pg.236, 237.

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
E-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

O SOLIE CARE SĂ FIE RĂSPÂNDITĂ

DE BARBARA MONTROSE

*Într-o lume a înșelăciunii, câți au auzit
Evanghelia de la Dumnezeu din vremea tinereții lor?
Este scrisă în Scriptură atât de clar pentru astăzi;
Acea solie atât de vitală pentru acum – adevărul prezent!*

*Când au fost învoțați departe și în larg,
peste dealuri și peste văi,
În inimi răsuna o coardă a răspunsului dulce;
Ca sufletele care tânjesc în întuneric să fie trezite
la speranță
Ca să discearnă acest mesaj care este direct de la Domnul!*

*Chemarea vine la fiecare dintre noi, adânc în sufletul nostru,
Că acum este timpul când avem nevoie să ne pocăim.
Să punem deoparte păcatul și ademenirile spre rău,
Și să ne încredem în Mântuitorul care ne-a fost trimis
cu atâta îndurare.*

*Privind la Hristos care mijlocește pentru noi,
Acela pe Care toți ar trebui să-L dorim cu zel,
Jertfa Sa radiază de putere prin sângele Său:
Stânca veacurilor; în Care nu există umbră de schimbare.*

*Această lume se va încheia în curând, cu întristările
pe care le înmulțește;
Atât de clar vedem cu toți că e ceva nelalocul său.
Cât de mare este dorința noastră prin credință
atunci când medităm
La comuniunea cu Isus și la fericirea cerească!*

*Acum în mijlocul furtunilor și foametei care domnesc,
Boli și războaie cu atâta întristare și durere,
Predată lui Isus, speranța noastră trebuie să înflorească
totuși –
Determinați la acțiune prin ploaia târzie a lui Dumnezeu.*

*Acest adevăr nu este o teorie; este spirit și viață;
Cu putere, el este roditor în inimile unde a fost depozitat.
Când totul este zis și făcut și Mântuitorul nostru va veni –
Pentru fiecare, El va aduce o răsplată specifică.*

*În timp ce adevărul care trebuie cultivat este luat în râs și
batjocorit;
Batjocoritorul și zeflemitorul disprețuiesc acum solia,
Dar când ei nu veghează, timpul de încercare se va încheia,
Și Isus, Regele se va întoarce în slava Sa!*

*Așa că, acum este șansa noastră de a ne pocăi de păcatele
noastre;
Acum este șansa noastră de a ajunge la câmpuri –
Recolta este albă pentru a culege suflete
O lucrare trebuie făcută de către cei puțini care sunt sigilați.*

*Privind la Isus, rămânând în El,
Ne ridicăm deasupra a toată corupția și conflictului.
Prin harul și în puterea Sa, să îndrăznim în via Sa
Prin credința în numele Său și trăind viața Sa!*